

МАРКЪС ЗЮСАК

ДА СЕ БИЕШ С РУБЕН УЛФ

Част 2 от „Братята Улф“

Превод от английски: Силвана Миланова, 2014

chitanka.info

На Скаут

1.

Кучето, на което залагаме, повече прилича на плъх.

— Да, ама как тича само! — казва Руб.

Над бархетната му риза и разкривените обувки вечно сияе широка усмивка. Той плюе, после се усмихва. Пак плюе и се усмихва. Много е свястно моето братле. Рубен Улф. Това е поредната зима на нашето недоволство.

Стоим в подножието на откритите прашни трибуни.

Минава някакво момиче.

„Господи“, мисля си.

— Господи — казва Руб.

Това е разликата между нас, докато я гледаме с копнеж, задъхани, живи. Такива момичета не се виждат често на кучешките гонки. Онези, с които сме свикнали, са или сиви мишки, палещи цигара от цигара, или тъпчеци се със сладко кобили, или пък наливащи се с бира повлекани. Тази обаче е рядко срещан тип. Бих заложил на нея, ако излезе на пистата. Страхотна е.

Чак ми прилошава, когато гледам крака, които не мога да пипна, и устни, които няма да ми се усмихнат. Или хълбоци, които няма да се докоснат до мен. Или сърца, които не бият за мен.

Бъркам в джоба си и вадя десетачка. Това би трябвало да ме разсее. Обичам да се заглеждам по момичетата, но всеки път това ми причинява болка. Очите ми започват да сълзят от разстоянието. И не ми остава друго, освен да кажа:

— Какво, ще ги заложим ли, Руб?

Това и правя в този сив ден над гънещия в поквара роден град.

— Руб! — повиквам го отново.

Мълчание.

— Руб!

Вятър. Търкаляща се тенекиена кутия. Някакъв мъж пуши и кашля наблизко.

— Руб, ще залагаме ли, или не?

Плясвам го.

С опакото на ръката си.

Той ме поглежда и отново се усмихва.

— Добре де — казва.

Започваме да се оглеждаме за някой, който да заложи вместо нас. Някой, за когото няма възрастово ограничение. Тук това е лесна работа. Все се намира по някой разгащен чичка с преливащи над панталоните паласки да ни направи залога. Понякога иска част от печалбата, ако спечелим. Само че никога не успява да ни намери — не че бихме му отказали, няма лошо човек да зарадва с нещо такъв изпаднал пияница, от онези, на които се молиш да не заприличаш един ден. Малка част от печалбата би му дошла добре. Номерът е да спечелим. А това още не се е случвало.

— Хайде! — Руб става и докато вървим, още виждам в далечината краката на момичето.

„Господи“, мисля си.

— Господи — казва Руб.

На гишето се сблъскваме с малък проблем. Ченгета.

„Какво правят тук, по дяволите?“, питам се.

— Какво правят тук, по дяволите? — казва Руб.

Работата е там, че даже не мразя ченгетата. Честно казано, дори ми е малко жал за тях. За тези шапки. И тази каубойска сбруя на кръста. За необходимостта да изглеждат строги и в същото време дружелюбни и достъпни. Винаги да си пускат мустаци (най-вече мъжете, но понякога и жените), та да им придават авторитет. Да правят всичките тези лицеви опори, коремни преси и набирания в полицейската академия, преди да получат официално разрешение отново да ядат понички. Да казват на хората, че някой от семейството им току-що е бил размазан в катастрофа... Списъкът става прекалено дълъг, така че по-добре да спра дотук.

— Виж го онова прасе с кренвиршката — посочва Руб.

И изобщо не му пука, че полицаите са виснали тук като смрад. Нищо подобно. Тъкмо обратното, Руб се запътва право към ченгето с мустаците и плувналата в сос кренвиршка. Двама са. Онзи с кренвиршката, а второто ченге е жена. Брюнетка с прибрана под шапката коса (само бретонът ѝ пада съблазнително над очите).

Приближаваме се и се почва.

Рубен Л. Улф:

— Как си днес, старши?

Ченгето с кренвиршката:

— Бива, приятел, а ти?

Руб:

— Кефиш се на кренвиршката, а?

Ченгето, дъвчейки:

— И още как! А теб те кефи да гледаш ли?

Руб:

— Много! И колко струва?

Ченгето, преглъщайки:

— Кинта и осемдесет.

Руб, с усмивка:

— Пладнешки обир.

Ченгето, отхапвайки:

— Знам.

Руб започва да се забавлява:

— Май трябва да затвориш тая лавка.

Ченгето, със сос по устата:

— Май трябва да те затворя тебе.

Руб, посочвайки соса по устата му:

— За какво?

Ченгето се усеща и избърсва соса:

— Щото си много отворен.

Руб, почесвайки се нагло по чатала, поглежда към полицайката:

— Къде я намери?

Ченгето вече също се забавлява:

— В закусвалнята.

Руб я поглежда и продължава да се драпа:

— За колко?

Ченгето, довършвайки кренвиршката:

— Кинта и шейсет.

Руб спира да се дръгне:

— Пладнешки обир.

Ченгето се опомня:

— Ей, не се отваряй много!

Руб, изпъвайки дрипавата си бархетна риза и панталоните:

— Взеха ли ти пари за соса? За кренвиршката питам, де.

Ченгето се размърдва. Мълчание.

Руб го доближава:

— А?

Ченгето, неспособно да скрие истината:

— Двайсет цента.

Руб, смаян:

— Двайсет цента! За соса?

Ченгето, явно разочаровано от себе си:

— Знам.

Руб, прямо и чистосърдечно, или поне едното от двете:

— Не трябваше да вземаш, ей така, заради принципа. Къде ти е самоконтролът?

Ченгето:

— Ти май се опитваш да ме предизвикаш?

Руб:

— Няма такова нещо.

Ченгето:

— Сигурен ли си?

Тук разменяме смутени погледи със съучастничката му — кестенявата полицайка, и аз си я представям без униформата. Само по бельо.

Руб отговаря на ченгето:

— Да, господине, сигурен съм. Не се опитвам да ви предизвикам. С брат ми просто се наслаждаваме на този прекрасен мрачен ден и се възхищаваме от бързите животни, които обикалят пистата. — Голямо плямпало. Само глупости ръси. — Престъпление ли е?

На ченгето започва да му писва:

— Защо приказваш с нас все пак?

Със съучастничката му отново си разменяме погледи. Бельото ѝ е хубаво. Представям си го.

Руб:

— Ами, просто...

Ченгето, сприхаво:

— Просто какво? Какво искаш?

Полицайката изглежда страхотно. Зашеметяващо. Тя е във ваната. Мехурчета. Изправя се. Усмивва се. На мен. Разтрепервам се.

Рубен, широко ухилен:
— Ами, мислехме си дали не можете да заложите вместо нас...
Полицайката, от ваната:
— Майтап ли си правиш?
Аз, цепейки водата с глава, изскачам на повърхността:
— Това някакъв майтап ли е, Руб?
Руб ме плясва през устата:
— Не се казвам Руб.
Връщам се към реалността:
— Извинявай, Джеймс, лъскач такъв!
Ченгето, с омазания плик от кренвиршката в ръка:
— Какво е лъскач?
Руб, потресен:
— Боже милостиви, това не е истина! Колко може да е тъп човек?
Ченгето, с любопитство:
— Кажй де, какво е лъскач?
Ортачката му, която е над метър и седемдесет и сигурно поне четири пъти седмично използва фитнеса на участъка:
— Всяка сутрин го гледаш в огледалото.
Тя е висока, стройна и великолепна.
Смига ми.
Аз не мога да обеля дума.
Руб:
— Много точно казано, съкровище.
Невероятно сексапилната полицайка:
— Кого наричаш съкровище, любовнико?
Руб не й обръща внимание и се обръща към невежия полицай, който дори не знае какво е „лъскач“:
— Е, ще заложите ли, или не?
Ченгето лъскач:
— Какво?
Аз към всички останали, но недостатъчно силно:
— Ама че абсурд!
Хората ни заобикалят и ни подминават, за да залагат.
Полицайката към мен:
— Искаш ли да опиташ вкуса ми?

Аз:

— С удоволствие.

Това е във въображението ми, разбира се.

Ченгето лъскач:

— Добре.

Руб, слисан:

— Какво?

Лъскачът:

— Ще заложа вместо вас.

Руб, съвсем объркан:

— Наистина ли?

Лъскачът, опитвайки се да направи впечатление:

— Да, постоянно го правя, нали, Кейси?

Стопроцентовата полицайка, която не се впечатлява лесно:

— Щом казваш.

Аз:

— Това морално ли е?

Руб, невярващ, към мен:

— Ти да нямаш интелектуален дефицит? (Напоследък „умствена недостатъчност“ не го удовлетворява. Той смята, че сложните думи го правят по-изтънчен или нещо такова.)

Аз:

— Не, нямам. Но...

И тримата към мен:

— Млъквай!

Копелета!

Лъскачът:

— Кой номер е кучето?

Руб, доволен от себе си:

— Три.

Лъскачът:

— Как се казва?

Руб:

— *Копеле такова.*

Лъскачът:

— Моля?

Руб:

— Кълна се! Ето, погледнете в програмата.

Всички гледаме.

Аз:

— Как са го пробутали с това име?

Руб:

— Защото са аматьори. Всичко на четири крака става за пистата.

Чудя се как не са пуснали пудели. — Той ме поглежда сериозно. — Обаче нашият юнак може да тича. Вярвай ми.

Лъскачът:

— Това ли е, дете мяза на плъх?

Великолепната полицайка:

— Да, ама разправят, че тичало като хала.

Във всеки случай, докато лъскачът взема парите ни, отдалечава се, хвърля плика от кренвиршката в коша и залага, става следното: Руб продължава да се усмихва сам на себе си, ортачката на ченгето слага ръце на съблазнителните си хълбоци, а аз, Камерън Улф, си представям, че правя любов с нея не къде да е, а в леглото на сестра ми.

Противно, нали?

Но какво мога да направя?

Ченгето се връща и казва:

— И аз заложих десетачка на него.

— Няма да съжаляваш — кима Руб и прибира билета ни, после изтърсва: — Ей, ще взема да ви издам, че правите залози от името на малолетни. Това си е жив по-зор.

(Откакто го познавам, брат ми нито веднъж не е казал просто „позор“. Трябва да го каже на две части. По и зор. „По-зор“.)

— И какво? — казва ченгето. — Пък и на кого ще кажеш?

— На ченгетата — отвръща Руб.

Всички се засмиваме и тръгваме към трибуните.

Сядаме и чакаме състезанието да започне.

— Дано това *Копеле* *такова* да го бива — заявява ченгето, но никой не го слуша.

Въздухът може да се реже с нож, докато треньори, комарджии, крадци, букмейкъри, дебелаци, дебелани, върли пушачи, алкохолици, подкупни ченгета и млади престъпници чакат, а накъсаните им мисли се разпиляват по пистата.

— Ама наистина прилича на плъх — казвам, когато нашата хрътка минава покрай нас, мършава и ситнеща като пор. — А какво е „хала“?

— Не знам — казва ченгето.

— Не знаем какво е, но знаем, че е нещо много бързо — пояснява Руб.

— Да.

Двамата с ченгето вече са неразделни. Първи приятели. Единият е с униформа и късо подстригана черна коса. Другият е окъсан, воня на пот и долнопробен одеколон и има буйна светлокестенява коса, която се спуска на вълни почти до раменете му. Очите му са с цвят на угасен огън, носът му тече, от което той постоянно подсмърча, а ноктите му са изядени. Няма нужда да казвам, че този вторият е брат ми. Рубен Улф. Вълк, куче или каквото е там.

Тук е и полицайката.

Тук съм и аз.

Точещ лиги.

— И-и-и — старт!

— Тоя е някакъв лъскач — осмелявам се да изрека на глас, заглушен от високоговорителя.

Той изстрелва имената на кучетата с такава скорост, че едва успявам да го разбера. Има *Неточен шут*, *Речник*, *Никаква аванта*, *Гадняр* и *Благородна кучка* и всичките са преди *Копеле такова*, което тича някъде на опашката като гризач със закачен за задника капан.

Тълпата е на крака.

Крещи.

Полицайката изглежда страхотно. Наоколо викат.

— Давай, *Дрешник*!

— Казва се *Речник* — поправят го.

— Какво?

— *Речник*!

— Ааа... Давай, *Дрешник*!

— Ясно, безнадежден случай!

Хората пляскат и крещят.

Страхотно, казвам ви. Изглежда страхотно. Полицайката.

Най-сетне плъхът се освобождава от капана и наваксва малко.

Руб и ченгето се въодушевяват.

Те крещят, едва ли не пеят от радост.

— Давай, *Копеле такава!* Давай, *Копеле такава!*

Всички кучета гонят нелепия заек^[1] по пистата, а тълпата е като избягал затворник.

Бяга.

Надява се.

Знае, че светът го настига. Вкопчва се.

Държи се със зъби и нокти за този миг на свобода, толкова тъжен, че трябва да се спотаи. Това е само илюзия за нещо истинско там, където иначе няма нищо. Крещи.

— Давай, *Гадняр!*

— Давай, *Никаква аванта!*

Руб и ченгето крещят:

— Давай, *Копеле такава!* Давай, *Копеле такава!*

Гледаме как плъхът изпреварва от външната страна на пистата, излиза пръв и после губи ритъм, за да остане четвърти.

— *Копеле такава!* — намръщва се Руб и това не е името на кучето, което прави всичко по силите си да си върне позицията.

И го прави.

Добре тича нашето копеле.

Излиза второ, което кара Руб да погледне билета ни и да попита ченгето:

— На комбинация ли заложи, или всичко накуп?

По вида му разбираме, че е второто. Всичко или нищо.

— Май прецака работата, а, приятел? — смее се Руб и плясва ченгето по гърба.

— Да — съгласява се ченгето.

Вече не е лъскач, а просто човек, забравил за света наоколо, докато няколко кучета тичат по пистата. Казва се Гари, малко педалско име, но на кого му пука?

Сбогуваме се и аз за последен път си мечтая за Кейси полицайката и я сравнявам с другите въображаеми жени в похотливата си младежка душа.

Мисля за нея по целия път към дома, където ни чака обичайната съботна вечер.

Сестра ни излиза. Брат ни не излиза, стои си вкъщи и си кротува. Татко си чете вестника. Госпожа Улф, майка ни, си ляга рано. Руб и аз

разменяме няколко приказки, преди да отидем да спим.

— Паднах си по нея — казвам отвън, на верандата.

— Знам — Руб се усмихва и отваря вратата.

— *Ей, Руб, буден ли си?*

— *Ти луд ли си! Преди две минути влязох.*

— *Повече бяха.*

— *Нищо подобно.*

— *Напротив, дебил нещастен! Какво искаш сега? Ще ми кажеш ли? Какъв ти е зорът?*

— *Искам да угасиш лампата.*

— *Няма да стане.*

— *Не е честно. Аз влязох пръв, пък и ти си по-близо.*

— *И какво от това? Аз съм по-голям. Трябва да се уважават по-възрастните. Ти загаси.*

— *Глупости на търкалета.*

— *Да си свети тогава.*

Лампата остава да свети няколко минути. И познайте какво. Аз я угасям.

— *Гадняр! — казвам му.*

— *Благодаря.*

[1] В гонките с кучета като примамка се използва механичен заек. — Б.ред. ↑

2.

Към три през нощта чуваме шум. Сара ще си издрайфа червата в банята. Ставам да я погледна и я сварвам да прегръща тоалетната чиния. Да ѝ говори любовно, почти потопена в нея.

Косата ѝ е гъста, като на всички в семейство Улф, и докато я гледам с възпалените си, смъдящи очи, забелязвам, че по един дълъг кичур е полепнало повръщано. Откъсвам малко тоалетна хартия и го избърсвам, после мокря една кърпа, за да отстраня всички следи.

— Татко?

— Татко ли?

Тя отмята глава назад, към ръба на тоалетната чиния.

— Татко, ти ли си? — И започва да плаче.

Успява някак да събере сили, дръпва ме на колене до себе си и се съсредоточава върху мен. С ръце на раменете ми тихичко скимти:

— Съжалявам, татко, извинявай, аз...

— Аз съм — казвам ѝ, — Камерън.

— Не лъжи — отвърща тя. — Не лъжи, татко.

Върху кожата ѝ над червения потник пада слюнка и пронизва сърцето ѝ. Джинсите ѝ се връзват в бедрата и ги разсичат. Чак не ми се вярва, че няма кръв. Същото е и с петите ѝ. Обувките са оставили следи от ухапано по глезените ѝ. Сестра ми.

— Не лъжи — промърморва отново и аз спирам.

Спирам да лъжа и казвам:

— Хубаво, Сара, аз съм татко. Сега ще те сложим да си легнеш.

За моя изненада тя успява да стане и да се дотътри до стаята си. Свалям ѝ обувките — тъкмо навреме, преди да са прерязали краката ѝ.

Тя си мърмори.

Думите ѝ достигат приглушени до мен, докато седя на пода до леглото ѝ.

— Писна ми да се наливам като талпа.

Тя продължава в този дух, докато думите ѝ утихват.

Заспива.

Нека спи, мисля си, сънят ще ѝ помогне.

Последните ѝ думи са:

— Благодаря, татко... да де, благодаря, Кам.

Ръката ѝ се отпуска върху рамото ми и остава там. Усмиввам се едва-едва, както може да се усмивва човек, седнал сгърчен и измръзнал на пода в стаята на сестра си, която току-що се е прибрала с отровени от алкохола вени, кости и дъх.

Докато седя до леглото на Сара, си мисля какво става с нея. Питам се защо си причинява това. Самотна ли е? Нещастна? Уплашена? Де да можех да кажа, че разбирам, но не е така. Не мога да го кажа, защото не знам. Все едно да кажа защо с Руб ходим на кучешките надбягвания. Не е защото не можем да се адаптираме, не пасваме на средата или нещо от сорта. Просто го правим. Ходим на надбягванията. Сара се напива. Някога имаше гадже, но то я заряза.

Спри, казвам си. Престани да мислиш за това. Но не мога. Дори когато се опитвам да мисля за друго, пак се връщам към останалите от семейството ми.

Татко е водопроводчик, но преди няколко месеца претърпя трудова злополука и изгуби всичките си клиенти. Вярно, застрахователите му платиха за травмите, но сега е безработен.

Госпожа Улф се трепе от сутрин до вечер, чисти хорските къщи, а съвсем наскоро си намери работа в болница.

Стив работи, чака и умира да се махне от къщи.

И накрая Руб и аз — най-малките.

— Кам...

Гласът на Сара донася повей на бърбън, кока-кола и още нещо, който изпълва стаята.

— Кам.

И още веднъж, преди да заспи:

— Кам'рън.

После се появява Руб.

Влиза и казва само:

— А!

— Ще пуснеш ли водата в тоалетната? — казвам.

Той го прави. Чувам как водата изригва и бълбука като гейзер.

Към шест сутринта ставам и се връщам в нашата стая.

Бих могъл да целуна Сара по бузата, когато тръгвам, но не го правя. Вместо това настървено си роша косата, но в крайна сметка се отказвам. Ще щръкне във всички посоки.

Когато наистина ставам някъде около седем, отивам за последно да проверя Сара — да съм сигурен, че не се е направила на суперзвезда и не се е задушила в собствения си бълвоч. Не е, но стаята ѝ е бардак. Мирише на какво ли не.

Сок.

Цигари.

Махмурлук.

А Сара лежи, обвита във вонята.

Зората си пробива път през прозореца ѝ.

Излизам.

Навън.

Неделя е.

Закусвам. По анцуг и тениска, бос. Гледам края на „Ярост“ с намален почти докрай звук. После започва някакво бизнес шоу, водещият е с костюм и вратовръзка и подаваща се фалшива кърпичка от джобчето.

— Кам.

Това е Стив.

— Стив — кимам.

Горе-долу това е, което си казваме за цял ден. Разменяме си имената така, както бихме си казали „здрости“. Той винаги излиза рано, дори в неделя. Тук е, но го няма. Отива да се види с приятели, на риба или просто изчезва. Ако пожелае, ще се махне от града. Ще отиде някъде на юг, където водата е чиста и хората се познават. Не че Стив много държи да го познават. Той работи и чака. Това е всичко. Това е Стив. Все предлага на мама и татко да им дава повече пари, отколкото му струват разходите, та да могат да си стъпят на краката, но те отказват.

Твърде горди са.

Големи инати.

Татко казва, че ще се оправим някак, работа — колкото искаш. Но все не се намира. И това се точи вече с месеци. А мама се съсипва.

— Благодаря.

Денят отеква и това ми казва Сара надвечер, когато най-сетне се виждаме отново. Тя влиза в хола точно преди вечеря.

— Сериозно — казва тихо и в очите ѝ има нещо, което ми напомня за „Старецът и морето“ и как кърпеното платно на стареца е като знаме на вечното поражение. Така изглеждат и очите на Сара. Цветът на поражението затъмнява зениците ѝ, макар кимването, усмивката и начинът, по който сяда неловко на дивана, да показват, че още не е съвсем свършена. Че ще продължи да я кара някак — като всички нас.

Напук на всичко се усмихваш.

Усмихваш се инстинктивно, после си ближеш раните в най-тъмното от всички тъмни ъгълчета. Опипваш белезите и ги запомняш.

На вечеря Руб се появява късно, точно преди Стив.

Ето как изглежда семейство Улф на масата.

Майка ни, която се храни благовъзпитано.

Баща ни, който отхапва от препечената наденица, но усеща вкуса на безработицата. Лицето му се е оправило след онази избила тръба, която разкъса кожата и смаза челюстта му. Да, раните са зараснали добре, поне външно.

Сара, която прави всичко възможно да е по-ниска от тревата. Аз, наблюдаващ останалите.

Руб, който поглъща храната все по-припряно и се усмихва на нещо, макар че много скоро ни чака крайно черна работа за вършене.

Татко пръв ни напомня за нея.

— Е? — казва, когато приключваме с вечерята, и гледа към мен и Руб.

Какво?

— Какво? — пита Руб, но и двамата знаем какво се иска от нас. Разбрали сме се с един съсед да разхождаме кучето му два пъти в седмицата. В сряда и неделя. Ще ви кажа само, че за повечето ни съседни ние с Руб сме хулигани. И за да направим добро впечатление на Кийт, съседа отляво (когото притесняваме най-много), беше решено да разхождаме кучето му вместо него, защото той няма време да го прави. Идеята беше на майка ни, разбира се, и ние се съгласихме. Може да сме всякакви, но не сме нито опърничави, нито мързеливи.

Така че трябва да спазим ритуала. Грабваме якетата си и излизаме.

Проблемът е, че кучето е рунтав дребосък на име Мифи. Мифи, представете си! Ама че име! То е померански шпиц и е много неловко да го разхождаш. Затова чакаме да се стъмни. Тогава отиваме до вратата на съседа и Руб изкрещява колкото му глас държи:

— Мифи! Мифи!

И добавя ухилен:

— Ела при чичко Руб.

Косматият резил пристъпва наперено към нас като някоя балерина. Честна дума, като разхождаме това куче и видим някой познат, нахлупваме качулките на главите и гледаме на другата страна. Хора като нас могат да си позволят какво ли не. Но не и да разхождат померански шпиц на име Мифи. Помислете си само. Улица. Боклук. Движение. Хора, които надвикват телевизорите си. Разни метъли и съмнителни типове с вид на бандити, мотаещи се наоколо... и изведнъж — двама подрастващи идиоти, разхождащи някаква космата топка по улицата.

Това е немислимо.

Точно така.

Пълен резил.

— По-зор — казва Руб.

Дори тази вечер, когато Мифи е в настроение.

Мифи. Мифи.

Колкото повече си го повтарям, толкова по-смешно ми става. Страховитият померан. Внимавай, че ще те дам на Мифи! Добре се наредихме с това псе.

Излизаме.

Разхождаме го.

Обсъждаме го.

— Роби. Това сме ние, човече — е заключението на Руб.

Спираме. Гледаме кучето. Продължаваме.

— Виж само каква картинка сме. Ти, аз, Мифи и... — гласът му заглъхва.

— Какво?

— Нищо.

— Кажу де!

Той се предава без бой, защото така иска.

На връщане пред вкъщи ме поглежда в очите и казва:

— Днес си приказвахме с моя приятел Джеф и той разправя, че хората говорели за Сара.

— И какво говорят?

— Че го е ударила на живот. Пие и много не подбира.

Наистина ли каза това, което чух? Че не подбира? Да, това каза.

Каза го и това скоро щеше да промени живота на брат ми Руб. Да го закара на боксовия ринг. Да накара куп момичета да го забележат. Щеше да му донесе успех.

Щеше да изтика нагоре и мен заедно с него. И всичко щеше да започне с един инцидент. Един случай, когато той щеше да смаже от бой едно момче в училище, задето нарича Сара еди-каква си.

Засега обаче двамата стоим пред портата.

Руб, Мифи и аз.

— Ние сме вълци — е последната му реплика. — Вълците са по-високо в йерархията. Те ядат померани, а не ги разхождат.

Да, но ние го правим.

Никога не се съгласявайте да разхождате палето на съседа. Казвам ви го с чиста съвест.

Ще съжелявате.

— Ей, Руб!

— Какво? Лампата е угасена този път.

— Мислиш ли, че това, което приказват, е истина?

— Кое да е истина?

— Знаеш, това за Сара.

— Не знам. Но чуя ли някой да приказва за нея, ще го спукам от бой. Направо ще го убия.

— Така ли мислиш?

— Иначе нямаше да го кажа.

И наистина, малко оставаше да го направи.

3.

Руб размазва оня тип, с кървави юмруци и безумен поглед, но преди това ето какво стана.

Татко беше безработен от близо пет месеца. Знам, че го споменах вече, но трябва да кажа как точно се случи всичко. Той работел на един обект в предградията, когато някой от работниците пуснал водата прекалено рано, тръбата избила и струята ударила татко право в лицето.

Смазана глава.

Счупена челюст.

Сума ти шевове.

Куп скоби.

И моят татко е като другите бащи. Моят старец. Бива си го, корав тип.

И си пада малко садист. Когато е в настроение, де. Но в общи линии си е нормален човек с кучешка фамилия и в момента ми е жал за него. Той е половин човек, защото когато един мъж не може да работи и жена му и децата носят парите вкъщи, става половин човек. Това се случва. Ръцете му стават бледи. Пулсът му отслабва.

Пак ще кажа обаче, че татко не дава на Стив и дори на Сара да плащат сметки. Само за храна. Дори когато казва обичайното си: „Не, не, няма нужда“, можеш да видиш как се разкъсва вътрешно. Виждаш как някаква сянка раздира плътта му и сграбчва духа му за гърлото. Помня как често работех с него в събота. Той ме навикваше и беснееше, когато обърквах нещо, но и ме хвалеше, когато направех нещо както трябва. Вярно, беше за кратко.

Ние сме работници.

Работа.

Борба.

Понякога дори се шегуваме с това. Ние не сме победители. Просто оцеляваме.

Ние сме вълци, диви кучета, и такава е мястото ни в този град. Малки хора, и къщата ни е малка, на малката ни градска уличка. Оттук можем да виждаме града и влаковата линия и това е красиво по един особен, опасен начин. Опасен, защото всички сме се борили и сме си извоювали това място.

Не бих могъл да го кажа по-добре и докато вървя покрай миниатюрните къщички на нашата улица и мисля за това, се питам какви ли истории се крият вътре. Много има да се питам, защото не току-така къщите имат стени и покриви. Само за прозорците не ми е ясно. Защо имат прозорци? Дали за да позволят на света да надникне вътре? Или за да виждаме ние какво става навън? Може къщата ни да е малка, но когато твоя старец го гризе отвътре собствената му сянка, неволно си даваш сметка, че може би във всяка къща се таи нещо толкова свирепо, тъжно и бляскаво, а светът не го вижда.

Може би всички тези страници с думи са за това.

Да отведем света до прозорците си.

— Всичко е наред — казва мама една вечер.

Чувам от леглото си как с татко говорят за сметките. Представям си ги седнали до кухненската маса, защото много битки са се водили, били са спечелени или изгубени в нашата кухня.

— Не мога да разбера — отвърща татко, — преди имах работа за три месеца напред, но откакто...

Гласът му заглъхва. Представям си ходилата му, джинсите и белега, който се спуска от бузата към гърлото му. Пръстите му са сплетени и ръцете му лежат върху масата като един голям юмрук.

Той е наранен.

Отчаян. Коего обяснява по-нататъшните му действия, макар да не ги оправдава. Той тръгва от врата на врата. Само за да удари в глухи стени.

— Пробвах да пускам обяви във вестниците — отново се надига гласът му откъм кухнята. Това става следващата неделя. — Всичко опитах, така че реших да чукам по вратите и да работя на безценица. Да оправям каквото има там за оправяне...

Майка ми поставя пред него очукана чаша с кафе. Тя просто си стои там, а аз, Руб и Сара гледаме.

В края на другата седмица нещата още повече се влошават, защото с Руб наистина го виждаме. Виждаме го как излиза от нечия порта и си личи, че пак са го отпратили. Много е странно. Странно е да го гледаш такъв, когато само допреди няколко месеца баща ни беше корав и як човек и в нищо не ни отстъпваше. (Не че сега го прави, просто усещането е различно.) Беше жесток в прямотата си. Жесток в присъдите си. По-суров, отколкото е здравословно. С мръсни ръце, пари в джобовете и потни подмишници.

Руб ме подсеца за нещо, докато стоим на улицата и се мъчим да не ни забележи.

— Помниш ли, като бяхме малки?

— „Бяхме малки“.

— Я си гледай работата!

— Хубаво.

Тръгваме към един мръсен, запустял магазин на „Елизабет стрийт“, затворен преди години. Руб продължава да говори. Небето пак е сиво, със сини дупки, простреляни в одеялото на облаците. Сядаме до стената под един закован прозорец.

— Спомням си — казва Руб, — когато бяхме малки и татко направи нова ограда, защото старата беше тръгнала да пада. Аз бях горе-долу на десет, а ти — на девет. Старият беше навън от изгрев до залез.

Руб придърпва колене към гърлото си. Брадичката му се отпуска на джинсите му, а дупките от куршуми в небето се разширяват. Гледам през тях, към онова, за което говори той.

Спомням си онова време доста ясно — как в края на деня, когато слънцето се стапяше на хоризонта, татко се обърна към нас с няколко гвоздеи в шепата и каза:

— Момчета, тия гвоздеи са магически. Вълшебни пирони.

А на другия ден ни събуди шумът на блъскащ чук и ние повярвахме. Повярвахме, че пироните са вълшебни, а може и до днес да са такива, защото ни връщат назад, към онзи звук. Към блъскането. Връщат ни към баща ни, такъв, какъвто беше тогава — висок, приведен, вплъщение на силата с онази сурова, пестелива усмивка и къдравите реотани на косата. Към леко прегърбените му рамене и мръсната риза. Към гордите очи... У него имаше някакво задоволство, усещане, че всичко е под контрол, че всичко е наред, което удряше като

чук в портокаловото небе или в онзи сгъстяващ се сумрак с лек дъждец, бръскащ като тънки иглички от облаците. Тогава той не беше човек, а баща ни.

— Вече е просто — отвръщам на Руб, — твърде реален, не мислиш ли?

Какво повече да кажеш за човек, когото току-що си видял да хлопа по хорските врати?

Реален.

Половин човек. Но все още човек.

— Това копеле! — смее се Руб и аз се смея заедно с него, защото това е единственото логично нещо, което можем да направим. — В училище ще ни разкатаят заради него.

— Със сигурност.

Ясно ви е, че щом ходи от врата на врата в собствения ни квартал, съучениците ни ще ни спукат от подигравки. Няма начин да не разберат и авторитетът ни ще се срине. Това е положението.

Татко, вратите, срамът, а междувременно Сара пак скита някъде.

Три вечери.

Три зверски напивания.

Две повръщания.

И тогава се случва.

— Ей, Улф! Улф!

— Какво?

— Твоят старец идва у нас в неделя да пита за работа. Майка ми му каза, че не става за нищо, даже да се доближи до тръбите ни.

Руб се смее.

— Ей, Улф, мога да уредя баща ти да разнася вестници, ако искаш. Ще изкарва за джобни.

Руб се усмихва.

— Ей, Улф, баща ти няма ли вече да мине на помощи?

Руб гледа лошо.

— Ей, Улф, май ще ти се наложи да напуснеш училище и да започнеш работа, момче. На семейството ти му трябва пари.

Руб скърца със зъби.

И тогава става каквото става.

Едно подмятане прелива чашата.

— Ей, Улф, ако сте толкова закъсали, сестра ти да вземе да се пробва в занаята. Чувам, че и без това я е подкарала...

Руб.

Руб.

— Руб! — изкрещявам и хуквам.

Късно.

Много късно, защото Руб вече го е връхлетял. Пръстите му стават кървави от зъбите, които срещат. Юмрукът му се стоварва върху него. Най-напред само левият, но върши работа и онзи няма никакъв шанс. Трудно е да се види каквото и да било. И да се разбере каквото и да било, защото Руб се е развихрил. Замахва от рамото и ударите се сипят върху лицето на наглеца. И всеки път го изтласкват назад. Разстоянието помежду им се увеличава. Краката му се подкосяват. Той пада и се удря в асфалта.

Руб стои над него и го разглежда.

Заставам до него.

Той проговаря.

— Не ми харесва много тоя тип. — Въздъхва. — Няма да се съвземе. Поне не скоро.

Продължава да го гледа втренчено и последното, което казва, е:

— Никой не може да нарича сестра ми проститутка, курва, пачавра или каквото и да било от тоя род.

Косата му е разрошена от вятъра, а слънцето блести върху лицето му. Мършавото му жилаво тяло за миг като че се налива със сила. Той се усмихва. Няколко души са видели случилото се и мълвата вече е започнала да се разпространява.

Идват още хора.

— Кой? — питат. — Рубен Улф? Ама той е толкова...

„Толкова какво?“ — питам се.

— Не исках да го ударя толкова силно — обяснява Руб и си смуче кокалчетата. — Или толкова добре.

Не знам за него, но аз си спомням многото битки, които сме водили двамата в задния ни двор, само с по една боксова ръкавица. (Така се прави, когато имаш само един чифт.)

Този път е различно.

Този път е наистина.

— Този път вкарах в действие и двете ръце — усмихва се Руб и аз разбирам, че и той си мисли за същото.

Чудя се какво ли е чувството наистина да удариш някого, да стовариш истински юмрука си върху лицето му. Не е като да се биеш с брат си в задния двор за развлечение, с боксови ръкавици.

Същата вечер у дома питаме Сара какво става.

Тя казва, че напоследък понякога прави глупости. Молим я да спре.

Тя не казва нищо, само кимва безмълвно.

Още ми се иска да попитам Руб какво е било чувството да напердаши истински онзи тип, но не го правя. Все гледам да не си вра нося, където не трябва.

Освен това, в случай че ви интересува, в стаята ни нещо вони, но не знаем какво е.

— Какво е това, по дяволите? — пита Руб и добавя заплашително: — Да не са краката ти?

— Не са.

— Чорапите ти?

— Няма как да са.

— Обувките? Гащите?

— От тия приказки ще да е — изказвам предположение.

— Не ми се прави на умен!

— Добре де.

— Че ще ти фрасна един!

— Хубаво.

— Ти, малко...

— Добре, казах!

— Тук вечно нещо смърди — намесва се баща ми, който надниква през вратата. Той клати глава и изведнъж ме обзема чувството, че всичко ще бъде наред. Или поне горе-долу.

— *Ей, Руб!*

— *Събуди ме, копелдак такъв!*

— *Съжбявам.*

— *Да бе, как не!*

— Добре де, прав си. Радвам се, че те събудих. Ти си го заслужаваши.

— Какво има тоя път?

— Не ги ли чуваш?

— Кой?

— Мама и татко. Пак си говорят в кухнята. За сметките и разни неща от тоя сорт.

— Да. Не могат да ги плащат.

— Това е...

— По дяволите! Каква е тая смрад? Направо позор. Сигурен ли си, че не са чорапите ти?

— Да, сигурен съм.

Спирам и вдишвам.

На езика ми се върти един въпрос. Най-сетне го изричам на глас.

— Хубаво ли ти беше, като го цапардоса оня?

— Донякъде. Не особено — казва Руб.

— Защо?

— Защото... — Той се замисля за момент. — Знаех си, че ще го набия и хич не ме беше грижа за него. Мислех си за Сара.

Не го виждам, но усещам, че гледа в тавана.

— Знаеш ли, Камерън, единственото, за което ме е грижа в тоя живот, сме аз, ти, мама, татко, Стив и Сара. И може би Мифи. Целият останал свят не ме интересува. Ако ще да се скапе.

— И аз ли съм такъв?

— Ти? Как не! — Той замълчава за момент. — И това ти е проблемът. Теб те е грижа за всичко.

Прав е.

Наистина е така.

4.

Мама готви грахова супа. Ще ни стигне за около седмица. Няма лошо, сещам се и за по-гадно ядене.

— Супата е супер! — казва ѝ Руб, след като сме изпразнили чиниите в сряда вечер. Вечерта на Мифи.

— Хубаво, има още — отвръща мама.

— Еха — смее се Руб, а всички останали са някак притихнали.

Стив и баща ми тъкмо са се скарали дали татко трябва да мине на помощи. Тишината е хлъзгава и взривоопасна.

— Няма да стане.

— Защо?

— Защото е под достойнството ми.

— Да бе! А не е под достойнството ти да чукаш по хорските врати като някакъв жалък бойскаут и да предлагаш да чистиш и да бършеш прах за петдесет цента! — Стив го поглежда предизвикателно. — И няма да е зле да си плащаме сметките навреме.

Тук юмрукът на татко се стоварва върху масата.

— Не!

И с това приключва въпросът.

Знам, че баща ми трудно ще се огъне. Ако трябва, ще умре, но няма да се предаде.

Стив пробва друга тактика.

— Мамо!

— Не — е нейният отговор и този път въпросът наистина е приключен.

Няма да има помощи. Точка.

Иска ми се да кажа нещо по въпроса, докато разхождаме Мифи по-късно, но с Руб сме твърде погълнати от задачата да не ни види някой, така че си замълчавам. Дори и после, в стаята, мълчим. И двамата спим дълбоко и се събуждаме, без да знаем, че това е големият ден на Руб — денят, който ще промени всичко. Да му се не надяваш.

Изненадата идва след училище.

Чака ни.

Пред портата на къщата ни.

— Може ли да поговорим вътре? — пита ни някакъв грубиян.

Облегнал се е на оградата, без да му прави впечатление, че тя ще рухне всеки момент под тежестта му. (Макар да няма вид на човек, който би се стреснал от това.) Небръснат, с дънково яке и татуировка на ръката. Повтаря въпроса си само с едно:

— Е?

С Руб го гледаме.

Споглеждаме се.

— За начало — казва Руб, застанал на ветровитата улица, — дали да не ни кажеш кой си?

— А, извинявайте — проточва той с осезаем градски акцент. — Аз съм някой, който може да промени живота ти или да те размаже, задето се правиш на умник.

Решаваме да го изслушаме.

Май няма нужда да го казвам.

— Разправят, че можеш да се биеш — обръща се той към Руб. — Имам си източници, които никога не лъжат, и те ми докладваха, че си напердашил някого.

— Е, и?

— Искам да се биеш за мен — без заобикалки заявява онзи. — Петдесет долара, ако победиш. Загубиш ли, пак ще има нещичко за теб.

— Май е по-добре да влезем.

Руб разбира.

Тази работа става интересна.

У дома няма никой и ние сядаме на масата в кухнята. Правя кафе на пича, макар че иска бира. Дори да имахме, нямаше да му дам. Нагъл е. И хем те дразни, хем някак те привлича. Не е лесно да си имаш работа с такива. Ако някой е просто неприятен, отърваваш се от него, и толкова. Но ако вземе, че ти стане симпатичен, не можеш да се справиш. Тогава всичко може да се случи. Направо убийствена комбинация.

— Пери Коул.

Така се казва. Името ми звучи познато, но го пускам покрай ушите си.

— Рубен Улф — казва Руб и посочва към мен. — Камерън Улф.

Стискаме си ръцете. Татуировката е на орел. Страшно оригинално.

Но едно нещо трябва да му се признае — не го усуква. Като ти говори, не се бои да се наведе към теб, макар че дъхът му вони, и не само на кафе. Казва ти всичко право в очите. Разправя за постоянното насилие, организирания боеве, полицейските акции и всичко останало, свързано с неговия бизнес.

— Виж какво ще ти кажа — обяснява той с грубия си отривист глас. — Аз съм в организирания боксов бизнес. През зимата имаме мачове всяка неделя следобед на четири различни места в града. Едното е в Глийб, там ми е базата. Второто е една месопереработвателна фабрика в Марубра. Третото е склад в Ашфийлд, има много приличен ринг и в една ферма на юг, около Хелънсбърг. — Докато говори, от устата му хвърчат слюнки и полепват по тъгълчетата на устните. — Както вече ти казах, ако спечелиш, получаващ петдесетачка. Загубиш ли, пак може да има нещичко. Няма да повярваш колко плащат хората за това нещо. Може би си мислиш, че човек може да прави къде-къде по-интересни неща в неделя. Да, ама не. Писнало им е от футбол и всякакви такива глупости. Дават петарка, влизат и могат да гледат до шест мача на вечер. Всеки по пет рунда — а някои си струват парите. Почнахме преди няколко седмици, но мога да те вменя... Ако идеш при някой друг от бизнеса, дето има отбор, ще ти дадат същите условия. Ако се биеш добре, ще имаш достатъчно, за да преживяваш, а аз ще направя кинти. Така стоят работите. Навит ли си?

Рубен не се е бръснал днес и търка замислено наболата си брада.

— Добре де, а как ще ида дотам? И как ще се прибера от Хелънсбърг в неделя вечер?

— Аз имам микробус. — Лесно и просто. — Натоварвам всичките момчета в него и ги карам. Ако пострадаш, няма да те водя на доктор. Това не влиза в услугата. А ако умреш, семейството ти те погребва, не аз.

— Стига с тия чекиджийски приказки — казва му Руб и всички се засмиваме, особено Пери. Руб му харесва, вижда се с просто око. Човек, който казва каквото му е на сърцето. — Ако умреш...

Брат ми го имитира.

— Веднъж един за малко да се гътне — уверява го Пери. — Но вечерта беше по-топла от обикновено. Получи топлинен удар, но му се размина. Беше тежка категория.

— О...

— Е? — Пери се усмихва. — Навит ли си?

— Не знам. Трябва да го обсъдя с началството.

— Кой ти е началството? — Пери кима към мен с усмивка. — Нали не е това педалче?

— Той не е педал! — Руб насочва пръст към него. — Просто е женчо.

После става сериозен.

— Може да е малко мършав, но си го бива, да знаеш.

Това ме слисва. Рубен Л. Улф, брат ми, се застъпва за мен.

— Вярно ли?

— Ами да. Можеш сам да се убедиш, ако искаш. Само ще разменим няколко крошета в задния двор. — Той поглежда към мен. — Трябва обаче да доведем Мифи, че ще се разлае. Той обича да гледа боя от нашия двор, нали?

— Много — съгласявам се.

Старият Мифи се обижда, когато е от другата страна на оградата. Трябва да е близо и да вижда какво става. Тогава всичко е тип-топ. Той или гледа доволно, или му доскучава и заспива.

— Кой е пък тоя Мифи? — объркано пита Пери.

— Ще видиш.

Тримата ставаме и тръгваме към задния двор. Слагаме си ръкавиците, Руб прескача оградата, подава ми Мифи отгоре и мачът може да започне. От изражението на Пери ми става ясно, че е готов да го оцени.

Всеки от нас вече си е сложил ръкавицата, но померанът Мифи настоява за внимание. С Руб клякаме и галим мъника. Пери ни гледа. Има вид на човек, който би засилил с шут кучето и би го пратил на края на света. Оказва се, че не е така.

— Това куче е голяма досада — обяснява му Руб, — но трябва да го гледаме.

— Ела, приятел.

Пери протяга ръка да я подуши кучето и Мифи веднага го хареса. Той сяда до него, а ние с Руб започваме мача.

Пери е възхитен.

Смее се.

Усмива се.

Гледа с любопитство, когато падам за пръв път.

Гали Мифи, когато се озовавам за втори път на земята.

Ръкопляска, когато стоварвам хубаво кроше по челюстта на Руб.

Солиден удар.

След петнайсетина минути спираме.

— Какво ти казах? — подмята Руб и Пери кимва.

— Покажете ми още малко — нарежда спокойно той, — но си разменете ръкавиците.

Видът му е на човек, който мисли усилено. С Руб подновяваме мача, а Пери гледа.

С другата ръкавица е по-трудно. И двамата пропускаме повече, но лека-полека влизаме в ритъм. Кръжим из двора. Руб изстрелва юмрука си към мен. Аз се снишавам, отклонявам се. Влизам и нанасям удар. Уцелвам го в брадата, после в ребрата. Той ми отвърща. Дъхът му е накъсан, когато ме улучва в скулата, а след това и в гърлото.

— Извинявай.

— Няма нищо.

Продължаваме.

Той ме удря под ребрата и дъхът ми спира. Изскимтявам. Руб е на крака. Аз също, но превит.

— Довърши го! — казва Пери и Руб го прави.

Когато се събуждам, първото, което виждам, е грозната муцуна на Мифи, натикана в лицето ми. После Пери, който се усмива. И накрая Руб, притеснен.

— Добре съм — казвам му.

— Хубаво.

Те ме изправят и се връщаме в кухнята. Руб и Пери седат. Аз се стоварвам на стола. Чувствам се труп, оживял по някакъв начин. Зелени ивици премрежват погледа ми. Ушите ми пищят.

Пери посочва към хладилника.

— Сигурен ли си, че нямате бира?

— Ти какво, да не си алкохолик?

— Просто обичам от време на време да пия бира.

— Аха. — Руб не се церемони. — Не, нямаме.

Виждам, че му е неловко, задето ме е пратил в несвяст. Спомням си как каза, че единственото, за което го е грижа в този живот...

Пери решава да се върне на въпроса за работата. И казва нещо, което ме слисва.

— Искам ви и двамата.

Руб изпръхтява от изненада и си потрива носа.

Пери го поглежда и казва:

— Ти... — Усмива се. — Ти можеш да се биеш. Факт. — После поглежда към мен. — А ти си куражлия... Вижте сега, не ви казах за бакшишите. Хората хвърлят пари по ъглите на ринга, когато видят, че имаш кураж, и... Ти беше Камерън, нали?

— Да.

— Е, при теб — с лопата да го ринеш.

Неволно се усмихвам. Проклетият Пери! Такива типове, колкото и да ги мразиш те карат да се усмихваш.

— Та ето какво ще направим — той поглежда към Руб. — Ти ще печелиш мачове и ще си популярен, защото си бърз, млад и имаш грубо, но привлекателно лице.

Сега и аз поглеждам брат си. Вярно е. Хубав е, но по някакъв странен начин. Грубовати, изсечени черти. С онази особена привлекателност, която не толкова се вижда, колкото се долавя. По-скоро усещане, аура. Пери поглежда към мен.

— А ти? По-вероятно е да те бият, но ако се държиш мъжки и не висиш по въжетата, може да изкараш и двайсетачка от бакшиши, защото ще се види, че си куражлия.

— Благодаря.

— Няма за какво да ми благодариш. Това са фактите. — Този не си губи времето. — Е, навити ли сте?

— За брат ми не знам — признава Руб колебливо. — Едно е да го набия аз в задния двор, а съвсем друго — седмица след седмица да го млати някой, който иска да го убие.

— Той ще се бие всяка седмица с различни хора.

— И какво от това?

— Повечето са добри бойци, но има и посредствени. Просто са закъсали за пари. — Той свива рамене. — Човек никога не знае. Може пък и да бие някого.

— Какви са другите рискове?

— Питаш по принцип?

— Да.

— Ами ето какви са. Хората, които ходят да гледат мачовете, не си поплюват и ако речеш да кръшкаш, могат да те убият. С тях идват хубави момичета и ако ги пипнеш, тези типове могат да те убият. Миналата година за малко ченгетата да ни спипат в една стара фабрика в Питършам, която използвахме. Сгащят ли те, ще те убият. Така че стигне ли се дотам, бягай. — Пери изрича това с крайно доволен вид, особено последното: — Най-опасното обаче е да ме издъниш. Тогава аз ще те убия, а това е по-лошо от всичко останало накуп.

— Нормално.

— Ще си помислиш ли?

— Да.

— А ти? — обръща се той към мен.

— И аз.

— Добре. — Той се изправя и ни подава телефонния си номер, написан на парче картон. — Имате четири дни. Обадете ми се в понеделник точно в седем. Тогава ще съм си вкъщи.

Руб има още два въпроса.

Първият:

— А ако започнем и после решим да се откажем?

— До август ще трябва да ми дадете двуседмично предизвестие или да намерите някой да ви замести. Това е. Хората постоянно се отказват, защото играта е грубичка. Това го разбирам. Само двуседмично предупреждение или три истински имена на хора, които могат да се бият. Такива има колкото искаш. Никой не е незаменим. Ако издържите до август, ще приключите сезона, а през септември са полуфиналите. Имаме залагания, турнир и всичко останало, както си му е редът. После са финалите, а там има много пари.

И вторият въпрос:

— В коя категория ще се бием?

— И двамата сте в лека.

Това ме кара и аз да попитам:

— Ще се наложи ли да се бием помежду си?

— Възможно е, но шансът е много малък. От време на време се случва хора от един отбор да се бият. Понякога става и това. Проблем ли ви е?

— Всъщност не.
Това го казва Руб.
— И на мен също.
— Тогава защо питаш?
— Просто от любопитство.
— Други въпроси?
Замисляме се.
— Не.
— Хубаво.

Пери Коул си тръгва. От верандата ни напомня още веднъж:

— Да не забравите, имате четири дни. Обадете ми се в понеделник в седем и ми кажете — да или не. Не се ли обадите, ще ви се разсърдя, а не е хубаво човек като мен да ви е сърдит.

— Добре.

Той слиза от верандата и се качва в колата си. Стар холдън, но добре поддържан. Сигурно е червив с пари, щом има и микробус, и такава кола. Пари, спечелени на гърба на отчаяни типове като нас.

Ние се връщаме вкъщи и се заглавичкваме с Мифи — даваме му да яде сланина. Нищо. Засега. Той само се суети и ние го галим по корема. Аз отивам в нашата стая и за кой ли път се опитвам да разбера какво смърди там. Не ще да е нещо хубаво.

— Да, буден съм.

— Откъде знаеш, че ще те попитам?

— Всеки път го правиш.

— Разбрах откъде е миризмата.

— Откъде?

— Помниш ли оня лук, дето го взехме от магазина?

— Какво? Дето моите хора го свиха? По Коледа?

— Същият.

— Това беше преди половин година, по дяволите!

— Явно няколко глави са изпаднали от торбата. Бяха в ъгъла под леглото ми, съвсем разкапани.

— Майчице!

— Аха. Изхвърлих ги при торта в задния двор.

— Добра идея.

— Исках да ти ги покажа, но така воняха, че направо изхвърчах навън.

— Още по-добре... А аз къде бях?

— До едното място.

— Ясно.

Сменяме темата.

— Мислиш ли по онзи въпрос? — питам. — За Пери ми е думата.

— Аха.

— Смяташ ли, че идеята е добра?

— И аз се чудя.

— Струва ми се малко...

— Какво?

— Не знам... страшно.

— Все пак е шанс.

... Да, но шанс за какво, питам се. Тази нощ стаята ни ми се струва особено тъмна. Натезжала от мрак.

Отново се замислям. Шанс за какво?

5.

Петък вечер е и гледаме „Колелото на късмета“. Рядко ни се случва да гледаме телевизия, защото обикновено се бием, правим разни глупости в задния двор или се мотаем навън. Пък и мразим простотиите, които дават. Единственото хубаво е, че понякога ни осеняват блестящи идеи, докато гледаме. Ето някои от тях:

Да се опитаме да оберем зъболекар.

Да качим холната масичка на дивана, та да играем футбол с навити на топка чорапи.

Да идем на кучешките надбягвания.

Да продадем гръмналия сешоар на Сара за петнадесет долара на един съсед.

Да продадем счупения касетофон на Руб на един пич от нашата улица.

Да продадем телевизора.

Ясно е, че така и не успяхме да осъществим всички тези блестящи идеи.

Това със зъболекаря беше пълен провал (естествено, сами се отказахме). Футболът с чорапи доведе до това, че Сара се сдоби с подута устна, докато минаваше през хола. (Кълна се, че лакътят на Руб я уцели, не моят.)

Кучешките надбягвания бяха забавни (макар че олекнахме с дванайсет долара).

Сешоарът ни беше хвърлен през оградата със закачена за него бележка: „Върнете ни петнайсетте долара или ще ви убием, мошеници!“ (Върнахме парите на другия ден.)

Така и не намерихме касетофона (а и онзи пич от нашата улица беше скръндза, така че едва ли щяхме да вземем много за него).

И накрая, просто нямаше как да продадем телевизора, макар че измислих поне единайсет добри причини да го направим. (Например: Първо, по телевизията в деветдесет и девет процента от случаите в крайна сметка печелят добрите, което просто не е вярно. Да погледнем

истината в очите. В реалния живот копелетата печелят. За тях са всички момичета, всички пари, изобщо всичко. Второ, при сексуалните сцени всичко се получава идеално, а в действителност хората от филмите би трябвало да са не по-малко уплашени от мен. Трето, има хиляди реклами. Четвърто, звукът на рекламните винаги е много посилен от този на предаванията. Пето, новините винаги са потискащи. Шесто, всички са красиви. Седмо, хубавите предавания задължително ги спират. Да речем, „Северно изложение“. Чували ли сте го? Не сте? Много ясно — свалиха го преди години. Осмо, богатите типове заемат всички постове. Девето, богатите типове притежават и красивите жени. Десето, картината понякога е ужасна заради въздушните снимки. Единайсето, постоянно повтарят някакво шоу със заглавие „Гладиатори“.)

Единственият въпрос сега е: каква е днешната идея? Истината е, че става дума по-скоро за решение. Руб започва разговора с:

— Ей!

— Кажеш?

— Какво мислиш?

— За кое?

— Знаеш за кое. За Пери.

— Трябват ни пари.

— Знаем, но мама и татко няма да ни позволят ние да плащаме.

— Така е, но можем поне да си поемем нашата част — да си плащаме храната и останалите разходи, та да закрепим някак положението.

— Да, и на мен така ми се струва.

И Руб го казва. Въпросът е решен. Окончателно и безвъзвратно.

— Ще го направим.

— Добре.

Само дето знаем, че няма да си плащаме храната. Нямаме и намерение. Искаме да го направим по съвсем друга причина. Това ни иде отвътре.

Сега трябва да чакаме до понеделник, за да се обадим на Пери Коул, но вече трябва да мислим за какво ли не. За крошетата на другите. За опасностите. За това да не разберат мама и татко. За оцеляването. Озоваваме се в друг свят и трябва да се справим. Вече сме го решили и няма време да подвиваме опашки и да бягаме. Взели

сме решението, както си седим пред телевизора, и сме длъжни да опитаем. Ако успеем, хубаво. Ако се провалим, няма да ни е за пръв път.

Сигурен съм, че и Руб си мисли същото.

Аз лично се опитвам да не мисля.

Опитвам се да се съсредоточа върху великолепните крака на жената от „Колелото на късмета“. Докато завърта буквите, виждам повечето от тях, точно преди да се обърне и да ми се усмихне. Усмивката ѝ е хубава и в този миг забравям. Забравям за Пери Коул и за крошетата, които ще получа. Това ме кара да се замисля. Дали не прекарваме повечето от дните си в опит да си спомним или да забравим нещо? Дали не минава времето ни в преследване или бягство от живота ни? Не знам.

— Ти за кого си? — прекъсва мислите ми Руб.

— Не знам.

— Все пак?

— Хубаво де. За оня шемет в средата.

— Това е водещият, глупако.

— Така ли? Е, тогава избирам русата в края. Вижда ми се добра.

— А аз избирам оня в другия край. Дето има вид на избягал от затвора „Лонг Бей“. Костюмът му е ужасен. Направо по-зор.

В крайна сметка печели човекът от „Лонг Бей“. Тръгва си с прахосмукачка, след като вече е спечелил екскурзия до Великата китайска стена, явно предния ден.

Не е зле. Екскурзията, де. В последния кръг изпуска безумно легло с дистанционно управление. Честно казано, единственото, което ни държи пред телевизора, е жената с буквите. Харесват ми краката ѝ. На Руб също.

Гледаме.

Забравяме.

Знаем.

Знаем, че в понеделник ще се обадим на Пери Коул, за да му кажем, че сме съгласни.

— Най-добре да започнем да тренираме отсега — казвам на Руб.

— Знам.

Мама се прибира. Не знаем къде е татко. Мама отива да изхвърли боклука на купчината в задния двор.

Когато се връща, казва:

— Нещо смърди ужасно до оградата. Вие да знаете какво е?

Споглеждаме се.

— Не.

— Сигурни ли сте?

Аз се огъвам под натиска.

— Ами, няколко глави лук, които бяха в стаята ни. Бяхме ги забравили. Това е.

Мама не е изненадана. Вече нищо не я изненадва. Мисля, че се е примирила с тъпотата ни като нещо, което не може да промени. Тя обаче пита:

— И какво правеха в стаята ви?

След което си тръгва. Всъщност едва ли иска да чуе отговора.

Когато татко се прибира, не го питаме къде е бил.

Влиза Стив и ни слисва с репликата:

— Как сте, момчета?

— Добре, а ти?

— Бомба.

Макар че продължава да гледа татко с презрение и да смята, че трябва да мине на помощи, на обезщетения за безработица или както там му се казва. Не след дълго се преоблича и излиза.

Пристига Сара, която яде бананов сладолед на клечка. Усмивва се и ни дава да си хапнем. Не сме я молили, но тя знае. По мутрите ни чете, че копнеем за великолепието на един леден блок през зимата.

На другия ден с Руб започваме да тренираме.

Ставаме рано и тръгваме да бягаме. Още е тъмно, когато часовникът звъни, и ни трябва минута-две да се измъкнем от леглото, но навън вече сме тип-топ. Тичаме един до друг по анцузи и стари футболни фланелки, а градът е буден и обвит в студена пушилка и биенето на сърцата ни отеква из улиците. Живи сме. Стъпките ни са отмерени, една след друга. Къдравата коса на Руб се сблъсква със слънчевите лъчи. Светлината настъпва към нас между къщите. Влаковата линия е чиста и свежа, а тревата на Белмор парк още тегне от росата. Ръцете ни са студени. Вените ни са топли. Гърлата ни поемат студения дъх на зимния град и си представям как хората са още в леглата си и сънуват. Усещането е приятно. Хубав град. Хубав свят, с два вълка, бягащи през него и търсещи прясното месо на живота си.

Преследване. Упорита гонитба, макар да се боят от нея. И все пак бягат.

— Руб, буден ли си?

— Да.

— Аз съм разбит. Това сутрешно бягане не е за стари копита.

— Знам, и моите са смазани.

— Но беше хубаво.

— Да, страхотно беше.

— Даже не мога да го изразя с думи. Сякаш най-сетне сме постигнали нещо. Нещо, което ни дава... Не знам, не мога да го измисля.

— Смисъл.

— Какво?

— Смисъл — повтаря Руб. — Най-сетне имаме причина да сме тук. Да сме на тази улица. А не просто да си живуркаме и да не правим нищо.

— Точно така. Ето за това говорех.

— Знам.

— Въпреки това съм разбит.

— И аз.

— Значи утре пак ще тичаме?

— Задължително.

— Добре.

В мрака на стаята усмивката му докосва устните ми. Усецам я.

6.

— По дяволите!

Телефонът е прекъснат, защото нямаме пари да го платим. Поточно, мама и татко нямат пари да го платят. Стив и Сара могат, но няма как да стане. Това не е позволено. Дори не се поставя на обсъждане.

— Добре, щом е така, аз се махам — заявява Стив. — По най-бързия начин.

— И ще ги лишиш от парите за храна, които им даваш — възразява Сара.

— И какво от това? Щом са решили да се мъчат, могат да го правят и без аз да ги гледам.

— Прав си.

Прав е, освен това е понеделник вечер и приближава седем. Това не е добре. Съвсем даже. Ама никак.

— О не! — казвам на Руб, който си грее ръцете на тостера. Това означава, че не можем да се обадим на Пери по телефона от стаята на Сара. — Ей, Руб!

— Какво?

Филийката му изскача.

— Телефонът.

Той се усеща.

— Типично. Тая къща става ли изобщо за нещо?

Филийката е забравена.

Отиваме до съседите с номера на Пери в джоба на Руб. Няма никой.

Пробваме от другата страна. Същата работа.

Руб изтичва до нас, свива четиридесет цента от портмонето на Стив и хукваме. Седем без десет е.

— Знаеш ли къде има автомат? — пита Руб запъхтян, докато препускаме. Това си е почти спринт.

— Имай ми доверие — казвам. Знам къде са телефоните в квартала.

Надушвам един и го откриваме спотаен в една тъмна пряка.

Точно седем е, когато звъним.

— Закъснявате — са първите думи на Пери. — Не обичам, когато ме карат да чакам.

— Спокойно — казва Руб. — Спряха ни телефона и сме тичали три километра дотук. Освен това по моя часовник е точно седем.

— Добре, добре. Ти ли дишаш така?

— Казах ти, тичахме дотук.

— Хубаво — и преминава на въпроса: — Е, съгласни ли сте?

Руб.

Аз.

Биенето на сърцата ни.

Дъхът ни.

Пулсът ни.

Гласът на Руб.

— Да.

— И двамата?

Кимвам.

— Да — казва Руб и усещам от разстояние как Пери се усмихва.

— Добре — казва той. — Слушайте сега. Няма да започнете от тази седмица. Ще се биете следващата седмица в Марубра. Но най-напред трябва да уредим някои неща. Ще ви кажа какво ще ви трябва и ще организираме малко реклама. Трябват ви имена. Трябват ви ръкавици. Ще поговорим за това. Аз ли да дойда, или предпочитате да се видим някъде другаде?

— В центъра — предлага Руб. — Старият може да си е вкъщи и няма да се зарадва.

— Става, в центъра тогава. Утре в четири. На „Еди Авеню“ пред Белмор парк.

— Добре звучи.

— Хубаво.

Въпросът е решен.

— Добре дошли в отбора — казва Пери и затваря.

В играта сме. И няма връщане.

В играта сме и няма връщане, защото ако решим да бием отбой, може да свършим на дъното на залива. Някъде около нефтения разлив, в чували за боклук. Е, това е преувеличено, разбира се, но кой знае? Кой може да каже в какъв съмнителен и опасен свят се потапяме? Знаем единствено, че можем да спечелим пари, а може би и малко самоуважение.

Докато крачим обратно, градът сякаш ни поглъща. Адреналинът още струи във вените ни. Искрите стигат чак до пръстите ни. Продължаваме да тичаме сутрин, но градът тогава е различен. Пълен с надежда и отблясъци от зимното слънце. А вечер сякаш умира и чака да се роди отново на следващата сутрин. Докато вървим, виждам умрял скорец. В канавката до една бирена бутилка. Също толкова празен и бездушен и не ни остава друго, освен да го отминем мълчаливо. Гледаме хората, които ни гледат, и не обръщаме внимание на онези, които не ни обръщат внимание. Руб ръмжи срещу минувачите, които се опитват да ни изблъскат от тротоара. Очите ни са будни и зорки. Ушите ни улавят всеки звук. Вдишваме миризмата на трафик и хора. Хора и трафик. Идващи и отминаващи. Вкусваме мига, поглъщаме го, смиламе го. Усещаме как нервите треперят в стомасите ни и избиват към кожата.

Когато на другия ден утрото разцепва хоризонта, вече сме тичали известно време и Рубен е успял да ми каже какво иска. Иска боксова круша. Въже за скачане. Повече бързина и още един чифт ръкавици, та да можем да тренираме както трябва. Иска и каски, за да не се избием един друг. Иска.

Много иска.

Той тича и усещам решимост в стъпките му, жажда в очите му и копнеж в гласа му. Никога не съм го виждал такъв. Да мечтае да бъде нещо и да се бори за него.

Когато се прибираме, светлината облива лицето му. Отново сблъсък.

— Ще го направим, Кам — казва той сериозно и тържествено. — Ще отидем и този път ще победим. Няма да си тръгнем, докато не спечелим.

Обляга се на портичката, свлича се. Опира чело в оградата, а пръстите му са вкопчени в телта. И после ме слисва, защото когато се

обръща да ме погледне, в очите му има сълзи. Те плъзват надолу, а гласът му е задавен от копнеж.

— Не можем вече да бъдем каквито бяхме. Трябва да се издигнем. Да бъдем нещо повече... Мама няма да издържи. Ще се самоубие. Татко ще пропадне. Стив се готви да се изнесе и ще ни зареже, а Сара е на път да стане уличница. — Той се вкопчва още по-здраво в телта и обяснява през стиснати зъби: — Оставаме ние. Толкова е просто. Трябва да направим нещо. Да си върнем проклетото самоуважение.

— А дали можем? — питам.

— Трябва. И ще го направим. — Той се изправя и ме сграбчва за тениската, там, където е сърцето. — Аз съм Рубен Улф. — Казва го твърдо, сякаш хвърля думите в лицето ми. — А ти си Камерън Улф. Това трябва да започне да значи нещо, момче. Да размърда нещо у нас, да ни накара да работим за тези имена, а не просто да си останем поредните двама нехранимайковци, негодни за нищо, освен за онова, което другите очакват от нас. В никакъв случай. Ще се измъкнем. Трябва. Ще пълзим по корем, ще вием, ще се бием, ще хапем и ще лаем срещу всичко, което се изпречи на пътя ни или се опита да ни погне и да ни застреля. Става ли?

— Става — кимам.

— Хубаво.

И за мое смайване Руб обляга лакът на рамото ми и двамата се вглеждаме в утринната улица с нейната черна светлина и проблясващи коли. Съзнавам, че ще се изправим заедно срещу всичко, което ни сполети, и за миг ме слисва мисълта, че Руб е пораснал (макар да е по-голям от мен с една година). Изумен съм, че може да иска нещо толкова силно, да се вълнува толкова много. Последните му думи са:

— Ако се провалим, сами ще сме си виновни.

Влизаме вътре с ясното съзнание, че е прав. Единствените, които можем да упрекваме, сме ние самите, защото разчитаме само на себе си. Даваме си сметка за това и така ще бъде всеки ден, всеки миг, при всеки удар на сърцата ни. Сядаме да закусваме, но гладът ни не е утолен. Напротив, расте.

И е още по-силен, когато се срещаме с Пери на „Еди Авеню“, както сме се уговорили. В четири.

— Здравейте, момчета — поздравява ни той. Носи малко куфарче.

— Здравсти, Пери.

— Здравей, Пери.

Тръгваме заедно към една пейка в средата на парка. Цялата е в курешки от гълъбите и не е най-приятното място за сядане. Изобщо не става за пикник, но пак е по-добре от другите, които пилетата явно са използвали за тоалетна.

— Вижте на какво прилича това място — подсмивва се Пери. Той е от хората, които с удоволствие биха седели в някакъв оцвъкан парк да обсъждат делови въпроси. — Пълен резил.

Вече не се подсмивва, на лицето му се е разляла широка усмивка. В нея има патологична злоба, доброжелателство и радост, смесени в убийствен коктейл. Той е с бархетна риза, оръфани джинси, стари обувки и, разбира се, с онази негова застрашителна усмивка. Оглежда се за място на масата, където да сложи куфарчето, но накрая решава да го остави на земята.

Известно време мълчим.

Някакъв старец идва да ни иска пари.

Пери му дава някакви дребни, но първо задава въпрос на нещастника.

— Приятел, знаеш ли коя е столицата на Швейцария?

— Берн — отговаря старчето след известен размисъл.

— Много добре. Знаеш ли защо те питам? — Той отново се усмивва с тази своя проклета усмивка. — Там навремето събрали всички цигани, курви и пияни задници като теб на едно място и ги изритали навън. Отървали се от всички мръсни свине, които им грозели безценната земя.

— Е, и какво?

— Такова, че ти си един пиян задник с късмет. Не само че си живуркаш в прекрасната ни страна, ами си още жив благодарение на такива състрадателни хора като мен и моите колеги.

— Те не ми дадоха нищо.

(Предния ден бяхме издухали последните си пари на кучешките надбягвания.)

— Вярно е, но и не те изхвърлиха в океана, нали? — Пери се ухилва злобно. — Не те бутнаха зад борда и не ти казаха да плуваш. —

И добавя за по-голяма убедителност: — Както би трябвало.

— Ти си луд!

Пияндето тръгва да се измъква.

— Много ясно! — виква Пери след него. — Току-що ти дадох един долар от парите си, спечелени с пот на челото.

Така е, мисля си аз, потта на боксьорите.

Старецът вече се е залепил за други хора — гръндж двойка с черни дрехи и лилави коси. Обути са с кубинки и целите им лица са в обеци.

— Май на тях трябва да им даде пари — подмята Руб и аз се засмивам.

Прав е. Гледам стареца, докато се мотае около ония двамата. Превърнал е живота си в отпадък от джобовете на другите хора. Тъжно.

Тъжно е, но Пери вече е забравил за него. Направил си е кефа и вече е фокусиран върху бизнеса.

— Така! — Той насочва пръст към мен. — Първо да свършим с теб. Ето ти ръкавици и гащета. Мислех си и за обувки, но няма да ти дам. Не си струва, защото не те знам колко ще издържиш. Може по-нататък да ти намеря някакви, но засега ще караш с твоите маратонки.

— Става — съгласявам се.

Вземам си ръкавиците и гащетата. Харесват ми.

Евтини са, но много ми харесват. Кървавочервени ръкавици и морскосини гащета.

— И още — Пери си пали цигара и измъква топла бира от куфарчето. Цигари и бира. Дразни ме с тези боклуци, но го слушам. — Трябва да ти измислим име, как да те представим на публиката, преди да излезеш на ринга. Някакви идеи?

— Човека вълк? — предлага Руб.

Клатя глава.

Мисля.

И ме осенява.

Усмивам се.

Знам го. Кирам и го изричам на глас.

— Аутсайдера.

Продължавам да се усмихвам, докато лицето на Пери просветлява, а аз наблюдавам старите просяци, откачалките и

гълъбите, които пъплят из града в търсене на препитание.

Да, Пери грейва иззад облаците от дим и казва:

— Чудесно! Харесва ми. Всички обичат аутсайдерите. Това докосва някаква струна в хората и дори да загубиш, ще ти дадат бакшиш. — Той се изсмива. — По-добре не може да бъде. Направо идеално.

И пак се връща на темата, защото не е човек, който ще си губи времето.

— Та! — Този път пръстът му е насочен към Руб. — Ти си напълно екипиран. Ето ти ръкавиците и шортите.

Сиво-сини ръкавици и черни гащета, поръбени със златно. Похубави от моите.

— Да ти кажа ли как ще се казваш?

— Аз нямам ли право на избор?

— Не.

— Защо?

— Защото вече съм го решил. Знаеш ли какво, ще разбереш, когато излезеш на ринга, става ли?

— Сигурно.

— Кажы „да“.

Това звучи като заповед.

— Да.

— И кажы „благодаря“, защото когато те подготвя, жените ще падат върху теб като плочки от домино.

Плочки от домино! Ама че чекиджия.

Руб се подчинява.

— Благодаря.

— Добре.

Пери става и си тръгва, стиснал куфарчето. Прави крачка и се обръща.

— Момчета, да ви напомня, че първият ви мач е другата неделя в Марубра. Ще ви откарам с микробуса. Елате пак тук, на „Еди Авеню“, точно в три. Не ме карайте да ви чакам, защото ще ме забърше някой автобус и после аз ще ви изтрия от земята. Разбрахме ли се?

Кимаме.

Той си тръгва.

— Благодаря за екипировката! — виквам след него, но Пери Коул е изчезнал.

Оставаме да седим на пейката.

Ръкавици.

Гащета.

Парк. Град.

Глад. Нашият.

— По дяволите!

— Какво, Руб?

— Това ме гложди ден и нощ, а сега...

— Кое?

— Искан да питам Пери дали не може да ни намери боксова круша и някои други полезни неща.

— Не ти трябва боксова круша.

— Защо?

— Имаш мен.

— Да.

— Не биваше да се съгласявам.

— А аз исках.

Дълга пауза.

— Боиш ли се, Руб?

— Не. Преди се боях, но вече не. А ти?

— Аз — да.

Няма смисъл да лъжа. Наистина ме е страх. Ужасно ме е страх. Страх ме е до побъркване. Да, това е положението.

Страх ме е.

7.

Времето отлита и вече е неделя сутрин. Денят на мача, и страшно ми се ходи до тоалетната. От нерви ме присвива. Тренирали сме здраво. Бягане, лицеви опори, клякания и какво ли още не. Дори скачане на въже с каишката на Мифи. Бием се с една ръкавица, после с две, новите, всеки следобед. Руб постоянно ми повтаря, че сме готови, но въпреки това отчаяно ми се ходи до тоалетната.

— Кой е вътре? — викам през вратата. — На зор съм!

— Аз съм — избумтява глас отвътре. „Аз“ ще рече татко. Дъртият. Човекът, който макар и безработен, още може да ни нарита хубаво, ако се правим на интересни. — Още две минутки.

Две минутки!

Как ще издържа толкова време?

Когато най-сетне излиза, аз съм на път да се строполя на седалката, но стигам само до вратата. Защо така, ще попитате, но трябва да ви кажа, че ако онази сутрин можехте да сте пред нашата тоалетна, щяхте да усетите най-лошата воня, която някога сте подушвали. Отровна. Гневна. Гъста, с нож да я режеш.

Вдишвам я и се задавам. Поемам дъх отново и се обръщам, почти бягам. Но този път се задавам и от смях.

— Какво? — пита Руб, когато влизам в стаята.

— Боже!

— Какво има?

— Ела — казвам и двамата тръгваме към тоалетната.

Вонята ме блъсва отново.

Връхлита Руб.

— Пфу! — е единственото, което казва в първия момент.

— Трепач, а? — питам.

— Ами, не е много приятно — признава той. — Какво ли е ял дъртият?

— Нямам представа, но ще ти кажа, тая смрад може да се пипне.

— Абсолютно! — Руб се отдръпва от нея. — Убийствена е. Като гремлин, като чудовище, като...

Тук думите явно не му стигат.

Събирам някакъв кураж и казвам:

— Влизам.

— Защо?

— Ще се пръсна.

— Добре, късмет!

— Ще ми трябва.

Макар че късметът ще ми е нужен по-късно. Напрегнат съм, докато чакаме на „Еди Авеню“. Ноктите на страха и съмнението дращят по вътрешността на стомаха ми. Имам чувството, че кървя отвътре, но това са просто нерви. Сигурен съм. Руб обаче седи, протегнал крака. Ръцете му са спокойно отпуснати на бедрата. Вятърът е издухал косата му назад и лицето му е открито. По устните му плъзва усмивка. Той отваря уста.

— Ето го — казва брат ми. — Хайде.

Микробусът спира пред нас. Истинска грамада. Комби. Вътре вече има други четирима. Качваме се през плъзгащата се врата.

— Радвам се, че успяхте да дойдете навреме — ухилва ни се Пери в огледалото. Днес е с костюм. Кървавочервен и опънат. Бива си го.

— Трябваше да отложи цигулковия си концерт — казва Руб, — но стигнахме.

Той сяда и някакъв тип с размерите на хангар затваря вратата. Това е Бронята. Слабият до него е Вейката. Дебелакът е Ерол, а нормално изглеждащият е Бен. Всичките са по-големи от нас. Страховити. Очукани. Калени.

— Това са Руб и Камерън — представя ни Пери, без да се обръща.

— Здравейте.

Мълчание.

Свирепи очи.

Счупени носове.

Липсващи зъби.

Притеснен, поглеждам към Руб. Той не се прави, че не ме вижда, а свива юмрук, сякаш иска да каже: „Бъди нащрек!“

Минутите минават.

Минути на мълчание. Минути нащрек. Трепетни минути. Целият съм на тръни, докато се опитвам да се съсредоточа и се надявам това пътуване никога да не свърши. Надявам се да не стигна, където съм тръгнал...

Спираме пред фабриката за месо в края на Марубра. Тук е студено, ветровито и солено.

Наоколо се мотаят хора.

Надушвам свирепост в шумния южняшки въздух. Тя се врязва в ноздрите ми, но оттам бликва не кръв, а страх, който се стича към устата ми, и аз бързам да го изтрия.

— Хайде! — дръпва ме Руб и ме повлича след себе си. — Насам, момче, или искаш да се биеш с местните?

— Как не!

Вътре Пери ни превежда през малка стаичка и ни вкарва в хладилника, където от тавана висят като мъченици няколко замразени прасета. Ужасно е. Гледам ги за миг и от мразовития въздух и зловещата гледка на труповете гърлото ми се свива.

— Също като Джо Фрейзър — прошепвам на Руб. — С окаченото месо.

— Да — отвръща той. Знае за какво говоря.

Това ме кара да се запитам какво правим тук. Всички останали просто чакат, дори седят, пушат или пият алкохол, за да успокоят нервите си. За да прогонят страха. Юмруците им омекват, но куражът им оживява. Огромният тип, Бронята, ми смига, наслаждавайки се на страха ми.

Той просто си седи и подмята небрежно, без да повиши глас:

— Първият мач е най-труден. — Усмива се. — Не се мъчи да го спечелиш. Първо гледай да оцелееш, пък после мисли за другото. Разбра ли?

Кимам, но тук се намесва Руб.

— Не бери грижа, приятел. Брат ми знае как да се изправи, като падне.

— Това е добре — отвръща онзи и явно го мисли. — А ти?

— Аз ли? — усмива се Руб.

Той е корав и самоуверен и като че не изпитва страх. Или поне не го показва. Казва само:

— Няма да ми се наложи да се изправям.

И най-странното е, че го знае. И Бронята го знае. Аз също го знам. Това се усеща, надушва се, както при онзи тип от „Апокалипсис сега“, за когото се знаеше, че няма да умре. Той обичаше войната и силата твърде много. Дори не помисляше за смъртта, камо ли да се бои от нея. Руб е точно такъв. Ще си тръгне оттук с петдесет долара, ухилен. Това е положението. Повече няма какво да се каже.

Запознаваме се с още хора.

— Имате нови, а? — обръща се с усмивка някакъв грозник към Пери. Усмивка като петно. Той ни оглежда и вдига пръст: — Малкият е безнадежден, но големия си го бива. Малко е кукличка в лицето, но като цяло не е зле. Може ли да се бие?

— Да — уверява го Пери. — А малкият е куражлия.

— Хубаво. — По брадичката на стареца подскача белег. — Ако всеки път се изправя, може да стане хубаво клане. Не сме гледали клане от седмици. — Той ме поглежда право в очите, за подкрепа. — Ще го окачим тук заедно с прасетата.

— Защо не се разкараш, старче? — пита Руб и прави крачка към него. — Или искаш теб да те окачим вместо него?

Старецът.

Руб.

Погледите им са приковани един в друг и мога да се закълна, че онзи си умира да опре Руб в стената, но нещо го спира. Затова само изрича:

— Всички знаете правилата, момчета. Пет рунда или докато някой падне и не може да стане. Тази вечер публиката е много настървена. Може да поиска кръв, затова внимавайте. Аз също имам корави момчета, като вас нетърпеливи и жадни за победа. Ще се видим в залата.

Когато той си тръгва, Пери опира Руб в стената и го предупреждава:

— Направи го още веднъж, и този тип ще те убие. Ясно ли е?

— Добре.

— Кажы „да“.

— Добре де — усмихва се Руб и свива рамене. — Да.

Пери го пуска и опъва костюма си.

— Хубаво.

И ни повежда по друг коридор в нова стая. През един процепа във вратата виждаме тълпата. Поне триста души са. Може и повече, стъпнени на разчистения под на фабриката.

Пият бира.

Пушат.

Приказват си.

Усмиват се.

Смят се на глас.

Кашлят.

Тълпа глупаци, стари и млади. Сърфисти, футболисти, селяндури, какви ли не.

Якета, черни джинси и рунтави палта. На някои от тях са се овесили жени или момичета. Безмозъчни създания, иначе не биха дошли тук за нищо на света. Хубавички, с грозни мамещи усмивки, говорят нещо, което не можем да чуем. Вдишват цигарения дим и го издухват, а думите се ронят от устните им и се посипват по пода. Или остават да витаят, разпръсквайки за миг топлината си, за да бъдат стъпкани по-късно от някой друг.

Думи.

Само думи.

Само изрусени думи и когато виждам ярко осветения празен ринг, си представям как тези жени ръкопляскаат, когато падам на брезентовия под със смазано, кървящо лице.

Да.

Сигурен съм, че ще пицят от радост.

С цигара в ръка.

С другата стиснали потната длан на някоя мутра.

Пицтящи, лъхаци на бира усти на блондинки.

Всичко това и въртяща се зала.

Ето какво ме плаши най-много.

— *Ей, Руб, какво правим тук?*

— *Млъквай!*

— *Не мога да повярвам, че се забъркахме в това.*

— *Спри да шепнеш.*

— *Защо?*

— Ако не млъкнеш, аз ще ти забия един.
— Сериозно?
— Знаеш ли, започваш да ме изнервяш!
— Извинявай.
— Ние сме готови!
— Дали?
— Да. Не го ли усещаш?
И аз се питам същото.
Готов ли си, Камерън?
И пак.
Готов ли си, Камерън?
Времето ще покаже.
Странно на колко много неща е способно времето, не мислите ли? Лети, показва ти и което е най-лошото, отлита.

8.

Свистенето на собствения ми дъх е онова, което ме влудява, нахлува в дробовете ми и после излиза на пресекулки през гърлото. Пери току-що е влязъл. Време е.

— Ти излизаш пръв — казва.

Време е, а аз все още седя там в старото си и твърде голямо за мен яке. (Руб е облякъл един стар суичър с качулка на Стив.) Всичко в мен се е вцепенило. Ръцете, пръстите, краката. Време е.

Изправям се.

Чакам.

Пери се е върнал отвън на ринга и следващия път, когато вратата се отвори, ще изляза аз. Нямам време дори да помисля за това, когато се случва. Вратата е отворена и аз тръгвам. Навън.

На арената.

Агресията вибрира вътре в мен. Страхът ме обгръща. Стъпките ме носят напред.

И после тълпата.

Опитват се да повдигнат духа ми, защото съм първият, който излиза на ринга.

Извързат се и ме оглеждат в моето шушляково яке, докато вървя през тях. Качулката е вдигната на главата ми. Тълпата крещи. Ръкопляска и свирка и това е само началото. Всички реват и скандират и за миг забравят за бирата, дори не я усещат, когато се излива в гърлата им. Съществувам само аз и фактът, че мигът на насието приближава. Аз съм вестносецът. Ръцете и краката му. Аз им го нося. Доставям им го.

— АУТСАЙДЕРА!

Това е Пери, който стои на ринга и държи микрофона.

— Да, пред вас е Камерън Улф Аутсайдера! — изкрещява той в микрофона. — Подкрепете това момче, защото е най-младият ни боксьор! Най-младият ни боец! Най-младият ни биткаджия! Той ще се бие докрай, хора, и всеки път ще се изправя!

Качулката е още на главата ми, макар че няма връзки, нито нещо, което да я задържа там. Гащетата се спускат удобно по бедрата ми. Маратонките ми правят крачка след крачка през гъстата, беснееща тълпа.

Тя вече е нащрек.

Будна.

Нетърпелива.

Всички ме гледат и ме преценяват — сурови, неумолими и кой знае защо изпълнени с уважение.

— Аутсайдера! — чувам ги да мърморят, докато вървя и се качвам на ринга.

Руб е зад мен. И ще бъде в ъгъла ми, както и аз в неговия.

„Дишай!“, заповядвам си.

Оглеждам се наоколо.

Вървя.

От единия край на ринга до другия.

Приклякам в моя ъгъл.

Очите на Руб са впити в моите. „Постарай се да се изправиш“, казват ми те, и аз кимам. Скачам и свалям якето. Кожата ми е топла. Вълчата ми козина стърчи както винаги, хубава и гъста. Вече съм готов. Готов съм да се задържа на крака, каквото и да ми струва, готов съм да повярвам, че харесвам болката и я искам толкова много, че сам да я търся. Ще тичам към нея и ще се хвърля в нея. Ще се изправя пред нея в сляп ужас и ще я оставя да ме блъска, докато куражът ми увисне по мен на парцали. Тогава тя ще го смъкне и ще ме остави гол, ще продължи да ме блъска, докато кръвта от заколението хвърчи от устата ми, а болката ще я пие, ще я опитва, ще я краде, ще я крие в кухините на търбуха си и ще ме пробва на вкус. Ще ме кара да се изправям всеки път, а аз няма да ѝ позволя да разбере. Няма да ѝ показвам, че я усещам. Няма да ѝ доставя това удоволствие. Не, ще трябва първо да ме убие.

Това е, което искам в този момент, докато стоя на ринга и чакам вратата да се отвори още веднъж. Искам болката да ме убие, преди да съм се предал...

— А сега...

Гледам в брезентовата настилка под краката си.

— Вие го познавате!

Затварям очи и се облягам с ръкавиците на въжетата.

— Да! — Този път крещи грозният дядка. — Това е Хитрия Карл Юингс! Хитрия Карл! Хитрия Карл!

Вратата се отваря с трясък и противникът ми изтичва в тръс отвътре, а тълпата направо полудява. Крясъците са поне пет пъти по-силни, отколкото при моето излизане, това е повече от сигурно.

Хитрия Карл.

— Тоя е поне на трийсет! — изкрещявам на Руб и едва чувам гласа си.

— Да — отговаря ми той, — ама я го виж какъв е фъстък!

Въпреки това е по-висок, по-силен и явно по-бърз от мен. Прилича ми на човек, който се е бил поне сто пъти и е счупил поне петдесет носа. Но най-вече е врял и кипял.

— Деветнайсетгодишен! — продължава да вика старецът в микрофона. — Двадесет и осем мача, двадесет и четири победи... — И черешката на тортата: — Двадесет и две с нокаут!

— Господи!

Това вече го казва Руб, а Хитрия Карл Юингс в това време е прескочил въжетата и обикаля ринга, сякаш търси кого да убие. И познайте кой му е под ръка. Аз, разбира се. В главата ми се върти: двадесет и два нокаута, двадесет и два нокаута. Свършено е с мен. Свършено е с мен, край.

Той се приближава.

— Здравсти, малкият.

— Здравсти — отвръщам аз, макар да не съм сигурен, че очаква отговор. Просто искам да съм учтив. Не можете да ме упрекнете за това.

Както и да е, явно има ефект, защото той се усмихва. И казва нещо, чийто смисъл няма как да ми убегне.

— Ще те убия.

— Хубаво.

Аз ли го казах?

— Страх те е! — Не е въпрос, а констатация.

— Щом така ти харесва.

— Харесва ми, мой човек, и още как! Но най-много ще ми хареса като те изкарат оттук на носилка.

— Така ли?

— Точно така.

Той се усмихва за последно и се връща в своя ъгъл. Ако трябва да съм честен, не се съмнявам, че ще ме размаже. Хитрия Карл. Ама че идиот. Трябваше да му го кажа, само че бях прекалено уплашен от него. А сега съм сам със своя страх и ситните ми стъпки, които ме отвеждат в средата на ринга. Руб стои зад мен.

Чувствам се гол, само по сини гащета, маратонки и ръкавици. Твърде мършав и твърде уязвим. Сякаш върху мен може да се прочете страхът ми. Топлият въздух облива гърба ми. Цигареният дим се просмуква в кожата ми и мирише като рак.

Прожекторите са насочени към нас.

Тълпата е потънала в мрака.

Скрита.

Сега е само гласове. Няма имена, няма блондинки, няма бира. Няма нищо, само гласове, привлечени от светлината, и е невъзможно да ги сравниш с нищо друго. Хора, събрани да гледат бой. Толкова. Те са тъкмо това и им харесва да бъдат тъкмо това.

И двамата с Карл се потим. Челото му лъщи като намазано с вазелин над свирепите очи, които се впиват в моите. И много бързо ми става ясно, че той наистина иска да ме убие.

— Честна игра — казва реферът и това е всичко.

Връщаме се в ъглите си.

Краката ми треперят от предчувствие.

Сърцето ми се обръща.

Кимам с глава, когато Руб ми дава две наставления.

Първото:

— Не падай.

И второто:

— Ако паднеш, гледай да станеш.

— Добре.

Добре.

Добре.

Ама че дума, а? Защото невинаги мислиш онова, което казваш. Всичко ще бъде добре. Само че не е. Всичко си зависи единствено от теб — в случая от мен.

— Добре — казвам отново и усещам колко е абсурдно това.

Тогава прозвучава гонгът и няма връщане назад.

„Дали? — питам се. Наистина ли няма връщане?“

Отговорът на този въпрос идва не от мен, а от Хитрия Карл, който не крие намеренията си. Той се нахвърля върху ми и изстрелва лявото си кроше към мен. Аз се снишавам, извъртам се и се измъквам от ъгъла.

Той се смее, докато ме гони.

По целия ринг.

Отново ме напада и аз отново се снишавам.

Той се извърта, не улучва и отново ми казва, че ме е страх.

В края на рунда лявата му ръкавица намира пролука и се стоварва върху челюстта ми. После дясната му ръка ме намира и ме улучва за втори път. Гонг.

Рундът е свършил, а аз не съм нанесъл нито един удар.

Руб ми го казва.

— Само да ти кажа, че не можеш да спечелиш мач, без да удряш.

— Знам.

— И?

— Какво „и“?

— Започвай да удряш.

— Добре.

Но да си кажа честно, просто се радвам, че съм оцелял в този първи рунд, без да падна в ноцдаун. Направо съм във възторг, че още съм на крака.

Втори рунд. Още не съм нанесъл удар. Но този път, в самия край на рунда, падам и тълпата реве. Хитрия Карл стои над мен и казва само:

— Ей, момче! Ей, момче!

И това е всичко, докато се мъча да застана на колене и да се изправа. Малко след това прозвучава гонгът. Всички вече знаят, че ме е страх.

Този път Руб ме наругава добре.

— Ако ще продължаваш така, няма никакъв смисъл да излизаш! Помниш ли какво си говорихме оная сутрин? Това е нашият шанс. Единственият ни шанс и ти ще го проиграеш, защото те е страх да не те заболи! — Той навира лице в моето и изръмжава: — Ако аз се биех с този тип, щях да го съборя още първия рунд и това го знаем и

дватамата. А да те бия теб ми трябва двайсет минути, затова се стегни и си свърши работата или се махай!

И пак нито един удар. Тълпата започва да дюдюка. Никой не обича страхливците.

Трети и четвърти рунд — никакви удари. И накрая, последният рунд, петият. Какво става?

Излизам, а сърцето ми блъска като безумно в ребрата. Сnižавам се и се отклонявам, но Хитрия Карл успява да ми нанесе няколко добри удара. И през цялото време ми повтаря да спра да бягам, но аз не го слушам. Продължавам да му се изплъзвам и оцелявам в първия си мач. Губя го, защото не съм отбелязал нито един удар, и тълпата иска да ме линчува. Докато слизам от ринга, те крещат в лицето ми, плюят ме, а някакъв тип дори ме халосва в ребрата. Заслужавам си го.

В стаята другите момчета само клатят глави.

Пери не ме забелязва.

Руб не иска да ме погледне.

Затова пък излива гнева си върху суровото месо, което виси около нас, а аз си свалям засрамен ръкавиците. Има още един мач, преди Руб да излезе на ринга. Той удря трупове със злоба и всички знаем, че ще победи. Това се вижда с просто око. Не знам откъде му е дошло — може би от онова сбиване в двора на училището. Не съм сигурен, но го надушвам — чак до мига, в който другият мач приключва.

— Време е — казва Пери.

Руб нанася един последен удар на прасето и тръгваме към вратата. Там отново чакаме и когато гласът на Пери долита до нас, Руб се втурва навън.

Пери отново реве:

— А сега... мисля, че тази вечер ще станете свидетели на нещо, за което ще говорите до края на живота си! Ще разказвате, че сте го видели! — Всички се смълчават и гласът му става по-тих и сериозен. — Ще казвате: „Аз бях там. Бях на първия мач на Рубен Улф. Гледах първия мач на Боеца Рубен Улф“. Така ще говорите.

Боеца Рубен Улф.

Значи това е името му.

Боеца Рубен Улф тръгва към ринга в якето на Стив. Всички те я надушват. Увереността му. Виждат я в очите му, надничачи изпод

качулката.

Той не подскача и не се перчи.

Не раздава крошета във въздуха.

Не прави нито една излишна крачка.

Върви право напред, целеустремен и готов за бой.

— Дано да си по-добър от брат си! — извиква някой.

Това ме жегва. Боли.

— По-добър съм.

Но не толкова, колкото от неговите думи. Тези две думи, които подхвърля, докато върви уверено към ринга.

— Готов съм за тази вечер — продължава той и осъзнавам, че си говори сам. Тълпата, Пери, аз — всички ние сме някъде далеч, плуваме в мъгла. Там са само той, мачът и победата. Светът извън тях не съществува.

Противникът му изскача наперено на ринга, както всички останали, но е дотам. В първия рунд Руб го праща два пъти в нокдаун. Гонгът го спасява. В почивката само давам на брат си малко вода, а той седи, гледа в една точка и чака. Чака боят да продължи с бегла усмивка, сякаш това е единственото, което би искал да прави. Повдига и отпуска крака много леко и много бързо, отново и отново, преди да скочи и да тръгне напред с вдигнати юмруци. Да се бие.

Вторият рунд е и последен.

Руб му нанася страхотен удар с дясната ръка.

Изкарва му въздуха.

После стоварва юмрук под ребрата му.

Даже и във врата.

В рамото.

В ръката.

Във всяко позволено и непокрито място.

Накрая стига и до лицето му. Три пъти, докато от устата на противника му бликва кръв.

— Спри го — казва Руб на рефера.

Тълпата реве.

— Спри мача!

Но реферът и не помисля да го направи и Руб е принуден да нанесе още един последен удар в брадичката на Магьосника Уолтър Брайтън, който се стоварва като чувал на пода.

Публиката беснее.

Трошат се чаши.

Хората крещят.

Още една капка кръв капва на пода. Руб я гледа като омагьосан.

И нов рев оглася залата.

— Е, това беше — казва Руб и се връща в ъгъла си. — Казах им да спрат, но явно обичат кръвта. Предполагам, че за това си дават парите.

Той излиза от ринга и тълпата го подема възторжено. Един го полива с бира, друг му стиска ръката, както е с ръкавицата, и всички крещят колко е велик. Руб не им обръща внимание.

Накрая, когато мачовете са приключили, всички се натоварваме в микробуса на Пери. Бронята е спечелил в пет рунда, но всички други са загубили, в това число и аз, разбира се. Връщането е мълчаливо. Само двама боксьори държат петдесетдоларова банкнота в ръка. Останалите са прибрали някакви дребни в джобовете си, подхвърлени в ъгъла им в края на мача. Тоест всички останали, освен мен. Както вече казах, никой не обича страхливците.

Пери сваля другите преди нас, а Руб и аз слизаме в центъра.

— Ей, Руб! — подвиква той. — Ти можеш да се биеш, момче. До следващата седмица!

— По същото време?

— Да. — И се обръща към мен: — Камерън, ако ми погодиш същия номер и следващата седмица, ще те убия.

— Добре — казвам.

Сърцето ми е слязло в петите. Микробусът потегля, а ние с Руб поемаме към дома. Подритвам сърцето си по пътя. Плаче ми се, но не го правя. Искане ми се да съм Руб. Искане ми се да съм Рубен Улф Боеца, а не Аутсайдера. Искане ми се да съм брат ми.

Когато минаваме през тунела, за да излезем на „Елизабет стрийт“, над главите ни минава влак. Шумът е оглушителен, но бързо заглъхва.

Стъпките ни отекват отново.

От другата страна, вече на улицата, пак надушвам страха. Различавам мириса му. Не е никак трудно и Руб също го надушва, знам го. Но той не го познава. Не го усеща.

А най-лошото е осъзнаването, че всичко се е променило. Двамата с Руб винаги сме били заедно. Винаги сме били незабележими. Винаги сме били боклук. Негодни за нищо.

Сега Руб е победител, а аз пак съм си Улф. Аз съм Аутсайдер и съм сам.

Когато влизаме през портичката, той ме потупва два пъти по рамото. Гневът му е стихнал, може би заради собствената му голяма победа. Подготвяме се за въпроси защо сме закъснели толкова за вечеря. Такива обаче няма — мама се готви за нощна смяна в болницата, а татко е излязъл да се поразходи. Първата работа на Руб е да отмие в задния двор кръвта от ръкавиците си.

Той влиза в стаята ни и казва:

— Първо ще вечеряме и после ще разходим Мифи, става ли?

— Да.

Моите ръкавици вече са под леглото. Без петънце по тях. Чисто новички.

— Руб.

— Какво?

— Трябва да ми кажеш какво е чувството. Какво е да си победител.

Мълчание.

Пълно мълчание.

Гласовете на мама и татко долитат до нас от кухнята. Говорят със Стив, защото се чува и неговият глас. Сара вероятно спи в стаята си.

— Какво е чувството? — повтаря Руб сякаш на себе си. — Не знам точно, но ми се иска да вия.

9.

— Дръж тая чанта — ми казва Стив.

Той се мести, както се беше заканил. Целият му багаж е изнесен от мазето, след като си науми да се махне и да излезе на квартира с приятелката си. Мисля, че известно време ще живее под наем, а после сигурно ще си купи нещо. Вече отдавна работи. Работата му е хубава, записа и университета задочно. Носи хубави костюми. Не е зле за човек, който е завършил училище само преди няколко години. Казва, че е време да се изнесе, след като родителите ни едва успяват да платят сметките, а татко отказва да мине на помощи.

Той не драматизира.

Не хвърля последен носталгичен поглед към стаята си.

Просто се усмихва, прегръща мама, стисва ръката на татко и излиза.

На верандата мама плаче. Татко вдига ръка за довиждане. Сара още държи в ръце последните остатъци от прегръдката им. Техният син и брат си отива. С Руб тръгваме с него, за да му помогнем да разтовари останалия си багаж. Апартаментът му е само на километър от нас, но той казва, че иска да се премести в южната част на града.

— Близко до Националния парк.

— Добра идея.

— Чист въздух и плажове.

— Добре звучи.

Потегляме и само аз се обръщам, за да видя останалата част от вълчата глутница на верандата. Те ще гледат след колата, докато се скрие. После един по един ще се приберат вътре. Зад комарника. Зад дървената врата. В света вътре в големия свят.

— Довиждане, Стив — казваме, когато всичко е разтоварено.

— Засега съм си на нашата улица — казва той и аз търся в гласа му нещо, което да наподобява топлота. Нещо, което да звучи като: „Всичко е наред, момчета. Ще се оправим. Всички ще сме добре“. Но не долавям нищо подобно. Всички знаем, че Стив ще е добре. За него

това важи в прекия смисъл. Стивън винаги ще е добре. Просто така стоят нещата.

Не се прегръщаме.

Стив и Руб си стискат ръцете.

Стив и аз си стискаме ръцете.

Последните му думи са:

— Гледайте мама да е добре, става ли?

— Става.

Хукваме към вкъщи в падащия мрак на вторника. Руб ме изчаква. Бутва ме. Следващият мач дебне наоколо като крадец, чакащ удобен случай да отмъкне нещо. Остават пет дни.

Всяка нощ го сънувам.

Като кошмар.

Потя се.

В съня си се бия с Пери. Със Стив и Руб. Дори майка ми идва и ме пребива. Най-странното е, че всеки път баща ми е в тълпата и само гледа. И не казва нищо. Не прави нищо. Просто гледа случващото се или чете обявите. Търси работата, която все му се изплъзва.

В събота почти не успявам да мигна.

Цялата неделя се мотая безцелно и кажи-речи не ям.

Също като предната седмица Пери ни взема, но този път ни кара в Глийб, в покрайнините.

Всичко е същото.

Същата тълпа.

Същите мъже, същите блондинки, същата миризма.

Същият страх.

Складът е стар и разнебитен, а стаята, в която седим, е на път да се срути.

Преди вратата да се отвори, Руб ми напомня:

— Запомни едно. Или онзи ще те убие, или ще го направи Пери.

На твоє място щях да знам кого да си избира.

Кимам.

Вратата.

Отваря се.

Пери отново крещи и след като си поемам дълбоко дъх, навлизам в тълпата. Противникът ми ме чака, но тази вечер дори не го

поглеждам. Не и преди да започнем. Или докато съдията ни инструктира. Нито веднъж.

За пръв път го виждам, когато сме изправени очи в очи.

По-висок е от мен.

Има малка брадичка. Юмруците му са бавни, но тежки. Аз се снишавам, отскачам и му бягам. Вече не съм напрегнат.

Не се двоумя.

Получавам удар в рамото и му го връщам. Нападам и се прицелвам в челюстта му. Не улучвам. Пробвам втори път. Отново пропускам.

Огромната му ръка най-напред като че ме разтърсва, после се стоварва върху брадата ми. Връщам му го, но в ребрата.

— Точно така, Кам! — чувам гласа на Руб, а когато рундът свършва, той ми се усмихва. — Равен рунд. Можеш много бързо да разпердушиниш тоя палячо. — И дори се изсмива: — Представи си, че се биеш с мен.

— Добра идея.

— Страх ли те е от мен?

— Малко.

— Нищо, ти го набий.

Той ми дава да пия за последен път и излизам за втория рунд.

Този път тълпата вече е друга. Гласовете проникват през въжетата и ме захлупват. А когато лежа на пода, ме заливат като поток и ме избутват да стана.

През третия рунд нищо не се случва. Двамата сме вкопчени един в друг и си нанасяме удари в ребрата. Улучвам го веднъж, но той ми се изсмива.

В началото на четвъртия рунд ми казва нещо.

— Ей, снощи чуках майка ти. Гадна работа. Мърла и половина.

В този момент решавам, че трябва да го победя. Представям си мама, госпожа Улф, съсипана от работа. Смазана от умора, но продължава да работи. За нас. Не превъртам и не си губя ума, но ставам по-агресивен.

По-търпелив съм и когато ми се отваря възможност, му нанасям три хубави удара в лицето. Когато в края на рунда прозвучава гонгът, аз не спирам да го удрям.

— Какво ти стана, бе? — смее се Руб в нашия ъгъл.

— Огладнях — отвърщам.

— Хубаво.

В петия рунд два пъти падам, а онзи тип, Бурята Джо Рос, веднъж. Всеки път, когато съм на пода, тълпата ме окуражава да стана. Прозвучава гонгът и победителят е обявен. Всички ръкопляскат и към моя ъгъл политат монети. Пери ги събира.

Изгубил съм мача, но съм се бил добре.

И всеки път съм ставал.

Това е всичко, което се иска от мен.

— Дръж. — Пери ми дава парите до последния цент, когато вече сме в съблекалнята. — Двайсет и два долара и осемдесет. Добър бакшиш. Повечето губещи се радват на петнайсет-двайсет.

— Той не е губещ.

Гласът е на Руб, който стои зад мен.

— Щом казваш — съгласява се Пери (без да го е грижа дали е вярно) и изчезва.

Когато идва редът на Руб, тълпата вече е настървена до краен предел. Всички погледи са приковани в него, дебнат всяко негово движение, всеки жест, всяка малка подробност, която да потвърди чутото за него. Вече се е разчуло, че Пери Коул има нов супер-боец и всички искат да го видят. Но не получават кой знае какво.

Мачът започва с тежко ляво кроше.

Противникът му отлита към въжетата и Руб го връхлита. Смазва го. Смила го на кайма. Юмруците му барабанят по ребрата на нещастника. Ъперкът след ъперкът. Към средата на рунда всичко е приключило.

— Ставай! — крещи публиката, но онзи не може. Той едва мърда.

Руб стои над него.

Не се усмихва.

Тълпата вижда кръвта, надушва я. Наднича в тлеещия огън на очите му. Боеца Рубен Улф. Това е име, което още дълго ще я води тук.

Когато излиза от ринга, те го връхлитат. Пияни мъже. Разгонени жени.

Всички искат да се отъркат в него. Да го докоснат. А Рубен си остава същият. Върви право през тях, усмихва се и благодари по задължение, но лицето му е все така съсредоточено.

В стаята ми казва:

— Днес се справихме добре, Кам.

— Така е.

Пери му дава петдесет долара.

— За победителя няма бакшиш — казва. — Но си прибира петдесетачката.

— Няма проблем.

Руб става и отива до тоалетната, а ние с Пери разменяме няколко думи.

— Обичат го — казва той. — Както си мислех. — И след кратка пауза добавя: — Знаеш ли защо?

— Да — кимам.

Той обаче иска да ми каже.

— Защото е висок, хубав е и може да се бие. И е настървен. Това им харесва най-много. — Той се ухилва. — Жените ми се молят да им кажа къде съм го намерил. Те обичат мъжкари като Руб.

— Обяснимо е.

Когато си тръгваме, отвън се върти някаква блондинка.

— Здравсти, Рубен! — присламчва се към нас тя. — Хареса ми как се биеш.

Ние продължаваме да вървим, а тя ситни до нас и ръката ѝ докосва неговата. В това време аз я оглеждам. От главата до петите.

Очи, крака, коса, шия, дъх, вежди, гърди, глезени, цип, блуза, копчета, обеци, ръце, пръсти, китки, сърце, уста, зъби и устни.

Страхотна е.

Страхотна, тъпа и безмозъчна. Секунда по-късно съм шокиран.

Шокиран съм, защото брат ми спира и двамата се гледат. В следващия миг тя е впила устни в неговите. Всмукала го е. Те са до стената. Момичето, Руб, стената. Притиснати един в друг. Слети. Той я целува брутално и доста дълго. Езици, ръце. Навсякъде.

После спира и си тръгва. И подмята през рамо:

— Благодаря, скъпа.

— *Ей, Руб! Пак ли си буден?*

— *Както обикновено. Ти и през нощта ли не млъкваш?*

— *Не и напоследък.*

— Този път имаш извинение — би се наистина добре.
— Къде ще са следващите мачове?
— Мисля, че в Ашфийлд, после в Хелънсбърг.
— Руб!
— Сега пък какво има?
— Защо не се премести в стаята на Стив?
— А ти?
— Или Сара?
— Мисля, че мама иска да я направи нещо като офис, за писане и такива неща. Поне така каза.
— Пък и някак няма да е редно — казвам.
Мазето е стаята на Стив и така ще си остане. Той се е изнесъл, но останалата част от семейство Улф си остава където е. Така трябва да бъде. Чувствам го в прашния нощен въздух, усещам го на вкус.
Имам и още един въпрос.
Но не го задавам.
Не мога да се реша.
За онова момиче.
Мисля си за това, но не питам.
Има неща, за които не можеш да питаш.

10.

Тренираме, бием се, пак тренираме и аз печеля първата си победа. В Хелънсбърг, срещу някакъв махленски бияч, който през цялото време ме нарича каубой.

— Само това ли можеш, каубой?

— Удряш като майка ми, каубой.

И други неща от този род.

Пращам го в нокдаун в третия рунд и още два пъти в петия. Печеля по точки. Петдесет долара, но, което е по-важното, победа. Аутсайдера подушва победата. Страхотно е, особено накрая, когато Руб ми се усмихва и аз му се усмихвам в отговор.

— Гордея се с теб.

Това ми го казва по-късно, в съблекалнята, преди да се съсредоточи. А после ме кара да се притесня. Той... Не знам.

Забелязвам у брат си някаква преднамерена промяна. Станал е по-корав. Сякаш има превключвател и когато наближи боят, натиска копчето и вече не е брат ми Руб. Превръща се в машина. В Стив, но по-различен. По-агресивен. Стив печели, защото винаги е бил победител. Руб печели, защото иска да прогони с юмруци неудачника в себе си. Стив знае, че е победител, но според мен Руб още се опитва да го докаже на себе си. Той е по-свиреп, по-настървен, готов да изрита всяка загуба от полезрението си.

Той е Боеца Рубен Улф.

Или пък биещият се Рубен Улф?

Вътре в себе си.

Доказващ се.

На себе си.

Не знам.

Той е в очите му.

Въпросът.

Във всяко вдишване.

Кой с кого се бие?

Във всяка надежда.

Тази вечер на ринга той прави противника си на кайма. Другия още от самото начало никакъв го няма. Руб притежава нещо, с което ги превъзхожда всичките. Желанието му е неукротимо, а юмруците му са бързи. Всеки път, когато онзи пада, Руб застава над него и му казва:

— Ставай.

И пак:

— Ставай.

На третия път той вече не може. Този път Руб му изкрещява:

— Ставай, момче!

Онзи е забит в ъгловите уплътнения на ринга и ги изритва, преди да изпълзи обратно.

В съблекалнята Руб не ме поглежда. Говори нещо, което не е адресирано към никого:

— Още един — казва. — Два рунда и е извън играта.

Още повече жени го харесват.

Виждам ги как го гледат.

Те са млади, долнопробни и хубавички. Харесват мъжкарите, макар че тъкмо те обикновено се държат зле с тях. Какво да се прави, и жените са хора. Понякога също толкова глупави, колкото и ние. Явно си падат по лоши момчета.

Лошо момче ли е Руб, питам се.

Добър въпрос.

Той ми е брат.

И това може би ми пречи да видя останалото.

Седмиците минават, той се бие, побеждава и не си дава труд да се бръсне. Отива и печели. Пак отива и пак печели. Усмивва се само когато аз се бия добре.

В училище сякаш го обвива някакъв нов ореол. Хората го познават. Признават го. Знаят, че е корав тип, и са чули някои неща. Знаят, че ходи да се бие, но никой не подозира какво правя аз. Още по-добре. Ако ме видят как се бия, само ще ми се смеят. Ще съм подгласник на Руб. Ще казват: „Ходих на мач на братята Улф. Малкият, как му беше името, е пълен смешник, но Рубен се бие като за последно.“

— Слухове — казва им Руб. — Никъде не се бия, освен у нас в задния двор. — Бива го в лъжите. — Погледнете брат ми как е

насинен. Бием се постоянно вкъщи, и толкова. Няма такива работи.

Една събота сутрин, по-студена от обикновено, но ясна, отиваме да тичаме. Слънцето тъкмо изгрява и докато бягаме, виждаме няколко момчета, които се прибират. Били са някъде цяла нощ.

— Ей, Руби! — изревава единият.

Стар приятел на Руб, казва се Кашкавала. (Добре де, прякорът му е Кашкавала. Не ми се вярва някой да знае истинското му име.) Застанал е на пешеходната алея, водеща към Централна гара, с огромна тиква под мишница.

— Здравсти, Кашкавал! — Руб вдига ръка и двамата се упътваме към него. — Какво става, с какво се занимаваш?

— А, нищо особено. Тъна в алкохолна мъгла. Откакто завърших, само това правя — работя и пия.

— Сериозно?

— Много е готино, братле.

— Кефи ли те?

— Всяка една минута.

— Радвам се да го чуя. — Всъщност на брат ми изобщо не му пука. Той почесва двудневната си четина. — За какво ти е тая тиква?

— Чух, че напоследък го раздаваш боксьор.

— Не, само в задния двор. — Руб се сеца нещо. — Ти поне би трябвало да знаеш.

— Знам бе, приятел.

Случвало се е Кашкавала да е у нас, когато изваждаме ръкавиците. Той се сеца за тиквата, която държи, и бърза да смени темата с нейна помощ:

— Намерих я на една алея и мислим да поиграем футбол с нея.

Приятелите му са ни наобиколили.

— Тук ли, Кашкавал? — пита някой.

— Ами да, защо не?

Той се засилва и запраща тиквата надалеч в алеята. Някой хуква след нея и я повежда обратно.

— Дръжте го! — изкрещява друг и мачът започва.

Отборите се оформят много бързо, футболистът е пресрещнат и навсякъде се разхвърчават парчета от тиквата.

— Руб! — виквам.

Той ми подава.

Аз пропускам.

— Ама че аджамия! — смее се Кашкавала.

Още ли има хора да използват тая дума? Май че е от времето на дядо ми. Както и да е, връщам си за разочарованието, като просвам добралия се до тиквата на цимента.

Минава някаква клошарка и си търси закуска.

След нея няколко двойки очистват терена.

Тиквата е разполовена. Продължаваме с едната половина, а другата размазваме в стената под банкомата.

Руб е съборен.

Аз съм съборен.

Съборени са и останалите, и всичко наоколо. Вони на пот, сурова тиква и бира.

— Момчета, смърдите — казва Руб на Кашкавала.

— Много благодаря — отвърща онзи.

Продължаваме, докато тиквата става колкото топка за голф. Тогава се появяват ченгетата.

Мъж и жена. Усмихнати.

— Как е, момчета? — пита мъжът.

— Лъскача Гари! — провиква се Руб. — Какво правите тук?

Да, правилно се досетихте. Ченгетата са нашите приятели от кучешките надбягвания. Гари, подкупното ченге, което прави залагания, и великолепната му партньорка Кейси.

— Вие сте, значи! — смее се Гари. — Ходили ли сте скоро на гонките?

— Не, бяхме малко заети.

Кейси смушква Гари.

Той се сепва.

Спомня си.

Какво работи.

— Слушайте, момчета — започва той и всички знаем какво ще каже. — Знаете, че тия работи не са позволени. Всичко наоколо е в тиква и като изгрее слънцето, ще се размърди като работните обувки на баща ми.

Мълчание.

Последвано от няколко „да“.

Да, така е, да, прав сте. Но всъщност никой не разбира. Никой не го е грижа. Само че греша.

Греша, защото аз съм този, който прави крачка напред и казва:

— Добре, Гари, разбрахме.

И започвам да събирам парчетата тиква. Мълчаливо. Руб се включва. Останалите са пияни и само гледат. Кашкавала се опитва да помогне, но останалите не си мръдват пръста. Прекалено зашеметени са. Прекалено спиртосани. Прекалено капнали. Прекалено замаяни.

— Много благодаря — казват Гари и Кейси, когато сме събрали всичко и пияните ни приятели са си заминали.

— Ще ме изкефи да размажа някой от тия типове — подмята Руб.

Изрича го със злоба, сякаш наистина би го направил, ако ченгетата се обърнат за миг с гръб.

Гари го поглежда.

Няколко пъти.

Забелязва.

И го казва.

— Променил си се, приятел. Какво е станало?

— Не знам — отвърща Руб и това е всичко.

И аз не знам.

Водя разговор със себе си на Централна гара. В главата си, докато Руб и Гари си приказват нещо.

Той протича горе-долу така:

— Ей, Камерън!

— Какво?

— Защо така изведнъж той започна да те плаши?

— Защото е станал зъл. Дори когато се усмихва или се смее, изведнъж спира и се съсредоточава.

— Може би просто иска да бъде някой?

— Може би иска да убие някого.

— Глупости говориш!

— Хубаво.

— Може би му е писнало да губи и не иска никога повече да изпита това чувство.

- *А може би той е този, който се бои.*
- *Може би.*
- *Но от какво ще се бои?*
- *Не знам. От какво може да се бои един победител?*
- *Да не загуби?*
- *Не, има нещо друго. Бих казал...*
- *Все тая. А Кейси изглежда страхотно, не мислиш ли?*
- *Дума да няма...*
- *И от какво ще се бои все пак?*
- *Казах ти. Не знам.*

11.

Знам само, че съм уплашен по-иначе.

Знаете как скимтят кучетата, когато ги е страх, например преди буря? Е, в този момент и аз се чувствам така. Искане ми се в отчаянието си да задавам въпроси.

Кога се случи това?

Как се случи?

Защо той се промени толкова бързо?

Защо не се радвам за него?

Защо съм уплашен?

И защо не мога да разбера какво точно става?

Всички тези въпроси ме спохождат и всеки път ме разяждат по малко. Спохождат ме по време на следващите няколко мача на брат ми. Все нокаути. Спохождат ме всеки път, когато той стои над своя човек и му казва да стане и когато хората го докосват, за да си откраднат частица от славата му. Задавам си ги в съблекалнята, сред миризмата на масла, ръкавици и пот. Задавам си ги следващия път, когато виждам Руб да се въргаля с деветнайсетгодишна студентка зад фабриката в Марубра, след което си тръгва, без да се обърне. Следващия път е с друго момиче. И по-следващия. Задавам си същите въпроси и у дома, докато вечеряме — мама сипва супата, Сара се храни изискано, а татко сърба по-скоро провала си. Поднася го с лъжицата към устата си. Дъвче го. Преценява го на вкус. Преглъща го. Смила го. Свиква с него. Задавам си ги, докато събираме със Сара прането от простора. („По дяволите! Заваля! Ей, Кам, ела ми помогни да приберем прането!“ Просто супер, двамата хукваме навън и го смъкваме от простора, без да ни е грижа, че може да стане на парцали, само да е сухо.) Задавам си ги, докато си душа чорапите, дали могат да изтраят още един ден, или ще се наложи да ги изпера под душа. Задавам си ги, когато отивам да видя Стив в новия му апартамент и той ме гощава с кафе и мълчалив приятелски разговор.

Най-сетне някой друг се намесва да ми помогне поне мъничко.

Госпожа Улф, която слава богу също има въпроси. Най-хубавото в цялата работа е, че може би тя ще успее да измъкне от Руб нещо, което ще ми помогне да го разбера. Освен това е избрала вечер и седмица, когато съм спечелил мача, така че не съм целият в синини.

Срядта вечер е и с Руб седим на верандата с Мифи и го галим след разходката. Малкото чудо се наслаждава на вниманието ни, търкаляйки се на стария шезлонг. Обръща се по корем, докато с Руб го галим и се смеем на жалките му зъбки и нокти.

— Ох, Мифи! — казва през смях Руб и нищо не напомня за предишния Рубен. Сега в гласа му се долавя нещо ново.

Какво ли е то?

Съжаление?

Угризения?

Гняв?

Не знам, но и госпожа Улф го усеща. Тя е излязла при нас на верандата в студената, мъждива светлина.

Обичам госпожа Улф.

Казвам си го направо.

Обичам госпожа Улф, защото е блестяща, направо гений, макар от манджите ѝ да изпадам в униние. Обичам я, защото е истински боец. По-добър от Руб. Дори самият Руб ще ви го каже, въпреки че нейната борба няма нищо общо с юмруците. Затова пък има много общо с кръвта.

Тази вечер тя казва:

— Какво става, момчета? Защо се прибирате толкова късно в неделя? — Усмивва се, но не и ние. — Знам, че доскоро ходехте на кучешките гонки. Досещахте се, нали?

Поглеждам я изумен.

— Как разбра?

— От госпожа Крадък — признава тя.

— Проклетата Крадък! — изругавам.

Госпожа Крадък, наша съседка, постоянно е на надбягванията — дъвче хотдог с изкуствените си зъби и смуче бира „Карлтън Колд“ като невидяла. Да не говорим, че цигарата не ѝ слиза от устата.

— Оставете кучетата — въздъхва мама.

И започва да говори.

Ние я слушаме.

Трябва.

Когато обичаш и уважаваш някого, го слушаш.

— Момчета, знам, че в момента работите не вървят, но ми направете услуга и се прибирайте по човешко време. Опитайте се да сте си вкъщи, преди да се стъмни.

Аз капитулирам.

— Добре, мамо.

Но не и Руб, който заявява направо:

— В неделя вечер ходим в залата. По-евтино е и можем да се научим да се боксираме.

Да се боксираме.

Страхотно извинение, Руб.

Знаем как гледа мама на бокса.

— Това ли искате да правите? — пита тя и кроткият ѝ глас ме изненадва.

Според мен тя знае, че не може да ни спре. Знае, че единственият начин е да ни остави сами да го разберем. Затова завършва с две думи:

— Бокс? Сериозно?

— Няма страшно. Всичко е под контрол и безопасно. Не е като в задния ни двор. Няма такива глупости с една ръкавица.

Което всъщност не е лъжа. И мачовете са под контрол, само че от кого? Забавно е как истината и лъжата могат да са облечени по един и същ начин. В бархетна риза, маратонки, джинси и устните на Рубен Улф.

— Само се пазете един друг.

— Ще се пазим — усмихвам се на госпожа Улф, защото искам да мисли, че всичко е наред. Искам да иде на работа, без да се притеснява за нас. Тя заслужава поне това.

Руб само казва:

— Добре.

— Хубаво.

— Ще се опитаме да се прибираме по-рано — добавя той, преди мама да се прибере вътре. Преди това тя гали Мифи, като прокарва сухите си пръсти през меката пухкава козина на нашия приятел.

— Ами това куче? — казвам, когато мама се прибира. Колкото да кажа нещо. Каквото и да е.

— Какво за него?

Объркан съм и не знам какво да кажа.

— Предполагам, че трябва да започнем да го харесваме.

— И защо трябва да го харесваме? — Руб гледа към улицата. —

От харесването няма полза.

— А от омразата има ли?

— Какво имаме да мразим? — изсмива се той.

Истината е, че имаме много неща да мразим и много да обичаме.

Да обичаме.

Хората.

Да мразим.

Ситуацията.

Чуваме как вътре мама чисти кухнята. Обръщаме се и виждаме силуета на татко, който ѝ помага. Виждаме как я целува по бузата.

Той е безработен.

И още я обича.

И тя го обича.

Докато гледам, виждам нашите няколко мача в складовете и фабриките. И ми се струват бледи. Бледи в сравнение с това тук. Виждам и Сара, която напоследък работи извънредно или просто гледа телевизия и чете. Виждам дори Стив, в неговата си квартира, самостоятелен. Но най-вече мама и татко. Господин и госпожа Улф.

Мисля за Боеца Рубен Улф.

Мисля за биещия се Рубен Улф.

С неговата вътрешна борба.

Мисля си за това как да намеря Рубен Улф...

Мисля за мачовете, които знаеш, че ще спечелиш, за онези, които знаеш, че ще загубиш, и за другите, за които не знаеш. Мисля за мачовете между тях.

Сега аз гледам към улицата.

И заговарям.

Казвам го.

— Не губи сърцето си, Руб.

Брат ми отговаря много ясно, без да помръдне.

— Не се опитвам да го изгубя, Кам. Опитвам се да го намеря.

Тази вечер няма нищо.

Няма: „Ей, Руб, буден ли си?“

Няма: „Много ясно, по дяволите!“

Само тишина.

Тишината, Руб и аз.

И тъмнината.

Той обаче е буден, усещам го. Знам го, почти го виждам.

Няма гласове от кухнята.

Няма друг свят, освен този.

Освен тази стая.

Този въздух.

Това будуване.

12.

В просъницата на съботната сутрин сънувам жени, плът и битки.
Първото ме изпълва със страх.

Второто ме изпълва с трепет.

Третото ме изпълва с още повече страх.

Завит съм с одеялото. Само носът ми стърчи отвън, колкото да дишам.

— Ще тичаме ли? — питам Руб.

Дали още спи?

— Руб!

— Не, днес няма — отвърща той.

Хубаво, мисля си. Това одеяло може да е пълно със страхове, но все пак под него е доста топло. Пък и не е зле да си починем малко.

— Мисля все пак да свърша нещо — продължава Руб. — Да отработя крошето си. Какво ще кажеш да направим един мач с една ръкавица в двора?

— Мислех, че сме приключили с това. Нали така каза на мама?

— Не сме. Размислих. — Той се обръща на другата страна, но продължава да говори. — На теб също ще ти е от полза да си тренираш удара.

Прав е.

— Добре.

— Така че спри да мрънкаш.

— Нямам нищо против. — Това си е самата истина.

— Ще бъде забавно. Като едно време.

— Абсолютно.

— Хубаво тогава.

Пак заспиваме. За мен това е връщане към плътта, битките и жените. А към какво ли се връща Руб, питам се.

По-късно, когато вече сме станали, мама, татко и Сара отиват да видят Стив, как я кара в новата квартира. Това е златна възможност да потренираме и ние се възползваме.

Вече ни е станало традиция да вземаме Мифи за публика.

Псето седи на стъпалата, гледа ни и се облизва.

Двамата кръжим из двора.

Руб ме улучва, но и аз не му оставам дължен. Той уцелва по-често от мен, но горе-долу на всеки втори удар му го връщам. Това започва да го ядосва.

Спираме за почивка и той казва:

— Трябва да съм по-бърз. След като ударя, трябва да блокирам по-бързо.

— Да, но по време на мач ти удряш веднъж или два пъти, и после с лявата. Винаги си по-бърз от противника при контрирането.

— Така е, но какво ще стане, ако попадна на някой с по-добър контраудар? Направо съм загазил.

— Съмнявам се.

— Наистина ли?

Упражняваме известно време тъкмо това, после сменяме ръкавиците за забавление. Да си припомним доброто старо време. С по една ръкавица обикаляме из задния двор и си разменяме удари. Усмиваме се, когато уцелим. А също и когато получим удар. Не излизаме, защото утре и двамата трябва да се бием. Няма синини, нито кръв. Забавно е, мисля си, докато се дебнем, и гледам Руб, чието лице е добило познатото изражение. Просто състезание. Забавното е, че когато се бием с по една ръкавица в двора, се чувствам най-близо до брат си. Тогава усещам най-силно, че сме братя и че винаги ще бъдем такива. Усещам го, докато го наблюдавам, а той ми се усмива с онази позната тънка усмивка на Рубен Улф. Мифи се хвърля към него и Руб се прави, че се бие с него, като го оставя да се вкопчи в единствената му ръкавица.

— Проклетия Мифи! — подхилва се той.

Споглеждаме се. После отново променяме темпото до нормалното напоследък.

Седим в стаята си и Руб повдига края на опърпания килим до леглото ми. В един плик са неговите пари, а в друг са моите. В плика на Руб има триста и петдесет долара. В моя са около сто и шейсет. Руб е спечелил седем мача от седем. Моите пари са от две победи и бакшиши.

Руб седи на леглото си и брои парите.

— Всичките ли са? — питам.

— А защо да не са всичките?

— Просто питам де!

Той ме поглежда.

Като се замисля, това е първият път от доста време насам, когато някой от нас кипва и повишава глас на другия. Преди го правехме постоянно. Беше съвсем нормално, почти забавно. Нещо в реда на нещата. Днес обаче е като куршум, забит дълбоко в плътта на кръвната ни връзка. Куршумът на съмнението, на несигурността.

Отвън, зад прозореца, градът брои секундите, а ние седим и мълчим.

Една, две, три, четири...

Няколко думи се надигат и се изправят на крака.

Те са на Руб.

— Днес дали има кучешки надбягвания?

— Мисля, че да. Събота, осми. Да, днес са.

— Искаш ли да отидем?

— Да, защо не? — усмихвам се. — Може да видим пак ония ченгета и да се поразтушим.

— Да, бива си ги.

Вземам шепа дребни от бакшишите и бутам част от тях към Руб.

— Благодаря.

Пъхам една десетачка в джоба на якето си.

— Няма защо.

Обуваме се и излизаме. Преди това пишем бележка, че ще се приберем по светло, и я оставяме на кухненската маса. До „Хералд“. Вестникът е там, отворен на обявите за работа. Като война, и всяка кратка обява е нов окоп, в който можеш да скочиш. В който да се биеш и да се надяваш.

Вглеждаме се в него.

Спираме.

Всичко ни е ясно.

Руб пийва малко мляко направо от кутията и я прибира в хладилника. Излизаме и оставяме войната на масата, заедно с бележката.

Минаваме през предната врата и портичката и сме навън.

Облечени сме както обикновено. Джинси, бархетни ризи, маратонки и якета. Руб е с кафяво кадифено яке — старо и нелепо, но както винаги изглежда страхотно. Моето е черно горнище и мисля, че ми стои добре. Или поне се надявам. Във всеки случай изглеждам най-малкото прилично.

Вървим и мирисът на улицата нахлува в ноздрите ми, гъделичка ги и това ми е приятно. Високите сгради в далечината като че подпират небето. То е синьо и ярко и стъпките ни са насочени към него. Преди вървахме отпуснато или се прокрадвахме по улицата като кучета, които току-що са направили някоя пакост. Сега Руб върви изправен, сякаш готов за атака.

Когато стигаме до стадиона, е почти един.

— Виж — соча аз. — Госпожа Крадък.

Както обикновено, тя седи на трибуната с хотдог в едната ръка, а с другата крепи кутия с бира и цигара. Димът я обвива и я разделя на две.

— Здравсти, момчета! — виква ни тя и мести цигарата в устата си. Или пък отпива от бирата? Тя има прошарена кестенява коса, яркочервено червило, смачкан нос и е със стара рокля и джапанки. Много е едра. Голяма жена.

— Здравейте, госпожо Крадък — поздравяваме я ние. (Бирата е първа, после следва бързо дръпване от цигарата.) — Как сте?

— Страхотно, благодаря. Няма нищо по-хубаво от това да погледаш кученцата.

— Определено. — Но си мисля: „Щом казваш, драга, така да бъде“. — На кого заложихте?

Тя се ухилва.

Боже! Гледката не е от най-приятните. Това чене...

— Втори номер — съобщава ни. — Прасковена Неделя.

Прасковена Неделя. Прасковена Неделя? Що за човек трябва да си, за да кръстиш една хрътка Прасковена Неделя? Трябва да ги съберат на едно място с онзи, който беше кръстил онова куче *Копеле такова*.

— Тя може ли да галопира? — питам.

— Конете галопират, миличък — отвърща ми Крадък. Какво пък толкова се ядосва? Да не си мисли, че съм объркал кучешките състезания с конните? — Освен това не е „тя“, а „той“.

— Така ли? — пита Руб. — Сигурно ли е?
— Толкова сигурно, колкото че седя тук.
— Седи, и още как! — сръчкава ме Руб, докато се отдалечаваме.
— Сто и петдесет кила месо.

Обръщаме се и ѝ махваме за довиждане.

— Довиждане, госпожо Крадък — казвам аз.

— Ще се видим после! — обажда се и Руб. — Благодаря за съвета.

Оглеждаме се. Нашите приятели ченгетата ги няма, така че трябва да намерим някой друг да заложи вместо нас. Няма да е никак трудно. Нечий глас ни намира.

— Ей, вълчите братя!

Това е Пери Коул с обичайната си бира и усмивка.

— Какво правят тук двама прилични младежи като вас?

— Мислим да заложим няколко долара — отвръща Руб. — Ще го направиш ли вместо нас?

— Разбира се.

— Трета серия, номер две.

— Добре.

Той ни прави залога и с Руб се запътваме към слънчевата част на трибуните, където Пери се е разположил с голяма група познати. Той ни представя, като съобщава на всички какви големи боксьори сме (или поне Руб), и сядаме да гледаме. Мъжете са грозни, жените също, но има и някои хубавички. Една от тях е на нашата възраст и лови окото. Тъмна, късо подстригана коса. Очи като небето. Доста е мършава и ни се усмихва мило и срамежливо.

— Това е Стефани — казва Пери, докато ни изрежда имената на всички. Лицето ѝ е загоряло и миловидно. Шията и гърлото ѝ са гладки, носи бледосиня блуза, гривна и стари джинси. Обути са маратонки като нас. Забелязвам ръцете, китките и пръстите ѝ. Те са красиви, изящни и нежни. Без пръстени. Само гривната.

Зад нас останалите си говорят.

Къде живееш, питам наум. На глас не казвам нищо.

— Къде живееш? — пита Руб, но гласът му е съвсем различен от онзи, с който бих я попитал аз. Той говори, за да каже нещо, а не за да е мил с нея.

— В Глийб.

— Хубав квартал.

Аз не казвам нищо.

Само я гледам, гледам устните ѝ и равните ѝ бели зъби, докато говори. Гледам как лекият ветреца прокарава пръсти в косата ѝ. Гледам го как диша в шията ѝ. Дори виждам как въздухът влиза в устата ѝ. В дробовете ѝ, после обратно.

С Руб си говорят за обичайните неща. За училище. За вкъщи. За приятелите. Кои групи са слушали напоследък. Руб не е слушал нищо, само се прави.

А аз?

Аз никога не бих я излъгал.

Заклевам се.

— Старт!

Всички крещат, когато кучетата хукват по пистата.

— Давай, Прасковена Неделя!

Руб се е изправил и крещи с останалите:

— Давай, Неделя! Давай, синко!

А аз гледам Стефани. Прасковата вече не ме интересува, дори когато печели с две дължини и Руб ме плясва по гърба, а Пери ни шляпва и двамата.

— Старата Крадък я бивало за нещо, а? — виква Руб към мен и аз се усмихвам бегло. Стефани се усмихва и на двама ни. Току-що сме спечелили шейсет и пет долара. Първата ни печалба на надбягванията. Пери отива да я вземе.

Решаваме да спрем дотук със залозите и просто гледаме и се размотаваме целия следобед, докато сенките растат и се удължават. Когато след последното състезание тълпата се разпръсква, Пери ни кани у тях на „хапване, пийване, каквото ви душа иска“.

— Не, благодаря — казва Руб. — Трябва да се прибираме.

В това време Стеф говори с едно по-голямо момиче, сестра ѝ вероятно. После се разделят и Стеф си тръгва сама.

Виждам я да излиза през изхода и казвам на Руб:

— Дали да не повървим с нея, да я изпратим? Да сме сигурни, че няма да ѝ се случи нещо по пътя. Какви ли не откачалки се мотаят наоколо.

— Трябва да се приберем по светло.

— Да, но...

— Добре, иди, щом искаш — предлага той. — Ще кажа на мама, че ще се прибереш след малко. Отскочил си до някакъв приятел.

Спирам.

— Хайде — насърчава ме той, — не се чуди толкова.

Колебая се. Тръгвам в едната посока, после в другата. И се решавам.

Претичвам през пътя, а когато се обръщам да погледна къде е Руб, той е изчезнал. Никъде не се вижда. Стеф върви пред мен. Настигам я.

— Здравсти.

Думи. Пак думи, казвам си. Трябва да се говорят още думи.

— Стеф, може ли да повървя с теб?

За да съм сигурен, че ще се прибереш вкъщи жива и здрава, мисля си, но не го казвам. Не бих го казал. Мога само да се надявам, че тя знае за какво става дума.

— Добре — отвърща Стеф. — Но не си ли в друга посока?

— Не съвсем.

Стъмва се и думите секват. Просто нямам представа какво да кажа или за какво можем да си говорим. Единственият звук, който чувам, е биенето на сърцето ми, което се препъва в мен с всяка моя крачка. Вървим бавно. Гледам я. Тя също ме поглежда няколко пъти. Хубава е, да му се не види! Това се вижда и в светлината на уличните лампи — синята бездна в очите ѝ, тъмните вълни на късата ѝ коса, загорялата кожа.

Студено е.

Боже, сигурно ѝ е студено! Свалям якето си и ѝ го давам. Без думи. Само лицето ми я моли да го вземе. Тя го прави.

— Благодаря.

Пред тях ме пита:

— Искаш ли да влезеш? Да пийнеш нещо?

— А, не — отвърщам. Тихо, прекалено тихо! — Трябва да се прибирам. Съжалявам, наистина.

Тя се усмихва.

Усмихва се и съблича якето. Когато ми го подава, умирам от желание да докосна пръстите ѝ. Да целуна ръката ѝ. Да почувствам устните ѝ.

— Благодаря — казва още веднъж, обръща се и тръгва към вратата, а аз само стоя и гледам след нея. Поемам я цялата. Косата, шията, раменете. Гърба. Джинсите и пристъпващите ѝ крака. Още веднъж ръцете ѝ, гривната, пръстите. И последната ѝ усмивка, когато казва:

— Ей, Камерън!

— Да?

— Може да те видя утре. Сигурно ще дойда в склада да погледам, въпреки че мразя бокса. — Тя спира за миг. — Мразя и кучешките надбягвания. Ходя само защото кучетата са красиви.

Стоя.

Неподвижен.

Дали вълците могат да бъдат красиви, питам се.

Но казвам само:

— Хубаво би било.

Очите ѝ ме притеглят неудържимо.

— Добре тогава — казва тя. — Ще опитам.

— Добре.

И добавя:

— Да те питам нещо, просто ми е интересно. — Замисля се. — Руб толкова ли е добър, колкото разправят всички?

Кимвам.

Това е самата истина.

— Да — казвам. — Добър е.

— А ти?

— Аз ли? Не особено...

Още една усмивка.

— Утре ще дойда да те видя.

— Добре — отвърщам. — Надявам се.

Тя се обръща за последно и влиза в къщата.

Оставам сам. Стоя така няколко секунди и поемам към вкъщи. Хуквам, защото усещам вкуса на адреналина в гърлото си.

Може ли един вълк да бъде красив?

Може ли един Улф да бъде красив?

Тичам и продължавам да си задавам този въпрос с мисълта за нея. И си отговарям — да, Руб може, когато е на ринга. Той е красив — свиреп, опустошителен и все пак красив и зашеметяващ.

Стигам у дома навреме за вечеря.

Тя е тук, на масата, с мен. Стефани. Стеф. Очи като небе. Нежни китки и пръсти, вълни от тъмна коса и любов към красивите кучета на пистата.

Може би утре тя ще дойде.

Може би тя ще дойде.

Може би.

Тя ще дойде.

Тя.

Това е някакъв майтап. Аз, Камерън Улф?

Камерън Улф и едно момиче, което едва го е погледнало. И той вече я обича. Вече е готов да ѝ падне на колене, да я моли и да ѝ се кълне, че ще бъде добър с нея и ще прави всичко, което тя поиска. Вече е готов да ѝ се отдаде изцяло.

Той е само едно момче и това, което изпитва, не е блаженство, а болка.

Или пък може да бъде иначе?

Дали може?

Дали ще бъде?

Не знам.

Чакам и се надявам. Мисля за това цяла нощ. Дори в леглото тя е под одеялото с мен.

В другия край на стаята Руб отново си брои парите.

Държи ги и се взира в тях, сякаш иска да убеди сам себе си в нещо.

Сега и аз се вглеждам, любопитен какво толкова вижда.

— Погледни тези пари — казва той. — Това не са триста и петдесет долара. Това са седем победи.

Погледът му става по-мрачен.

— Ей, Руб!

Няма отговор.

— Руб! Ей, Руб!

Тази нощ сме само тя и аз под одеялото.

Единствено виденията се отзовават.

Те танцуват по тавана, а надеждата набира сили в мен.

Златни проблясъци от бъдещето в мрака на нощта.

Последен опит.

— Ей, Руб! Руб!

Пак нищо.

Остава ми само надеждата, че утре ще се бия добре и тя ще бъде там.

Но тя мрази бокса, казвам си. Защо ѝ е тогава да идва? Пак въпроси. Наистина ли ще дойде само за да ме гледа?

Виденията са навсякъде.

А отговорите ги няма.

И все пак в тишината на нощта Руб казва нещо. Нещо странно, което разбирам едва след време.

— Знаеш ли, Кам, разсъждавах над това и ще ти кажа, че твоите пари ми харесват повече от моите.

А аз лежа в леглото си и мисля, но не казвам нищо. Само мисля.

13.

Понякога ми се иска да имах по-добри юмруци. По-бързи, по-пъргави ръце и по-силни рамене. Обикновено мисля за тези неща в леглото, но днес съм в съблекалнята и чакам да ме извикат. Не знам. Просто искам да бъда страхотен. Искам да мога да вървя през тълпата и да се качвам на ринга, за да спечеля, а не просто за да се бия.

— Камерън.

Искам да мога да погледна противника си в очите и да му кажа, че ще го убия.

— Камерън.

Искам да мога да стоя над него и да му казвам да стане.

— Камерън!

Руб най-сетне успява да стигне до мен. Удря ме по рамото, за да се вклини в мислите ми. Аз продължавам да седя в шушляковото си яке и да треперя. Ръкавиците висят от ръцете ми като мъртъв товар и имам чувството, че се разпадам.

— Ти ще се биеш ли, или какво? — разтърсва ме Руб.

Тя е там, мисля си, и за пръв път го казвам на глас.

Тихо.

— Тя е там, Руб.

Той се вглежда втренчено в мен и се чуди за кого говоря.

— Тя е там — повтарям.

— Кой?

— Стеф, сецаш ли се?

— Кой?

Не, няма смисъл! — простенвам вътрешно.

А на глас казвам тихо:

— Стеф от надбягванията.

— И какво от това?

Той вече е бесен и е на път да ме сграбчи и да ме изхвърли навън, в тълпата.

— Ами всичко. — Седя и говоря. И сякаш не съм там. Нямам сили да помръдна. — Видях я преди няколко минути, когато надникнах през вратата.

Руб се обръща и прави няколко крачки.

— Боже мили! — Прави рязък завой и се връща. Вече е спокоен.
— Ставай и тръгвай!

— Добре. — Но не помръдвам.

— Излизай! — Все още говори спокойно.

— Добре.

Знам, че трябва.

Изправям се. Вратата се отваря и аз излизам в тълпата. Тълпа, в която всички лица са еднакви. Едно лице, нейното. На Стефани.

Всичко е размазано.

Всичко е пълна бъркотия.

Крещящият Пери.

Съдията.

Действайте чисто, момчета. Честен бой.

Добре.

Направи го.

Не падай.

Ако паднеш, стани.

Гонгът, юмруците, боят. Започва се и първият рунд е смърт. Вторият е ковчегът. Третият е погребението.

Противникът ми не е кой знае какъв боксьор, но мен днес ме няма. Не съм способен да се бия. Толкова съм уплашен да не загубя, че съм се примирил. Предал съм се предварително, дори не правя опит, защото това само ще влоши нещата.

— Ставай! — крещи Руб първия път, когато падам, и гласът му достига до мен като в сън. Успявам някак да се изправя.

Втория път само погледът му успява да ме вдигне. Краката ме болят и се преплитат, когато залитам и увисвам на въжетата.

Третия път я виждам. Виждам я и всичко друго изчезва. Останалата част от тълпата се стапя и само Стефани е там и ме гледа. Залата е празна, няма никой, освен нея. Очите ѝ излъчват красота, а тялото ѝ ме кара да се хвърля към нея в отчаян опит да ми помогне да се изправя.

— Ходя само защото кучетата са красиви — чувам гласа ѝ.

Какви странни думи, мисля си, и осъзнавам, че го е казала вчера. Днес стои безмълвна и ме гледа със стиснати, сериозни устни, докато се мъча да се изправя.

Чак в четвъртия рунд започвам да се бия. Изправям се.

Отбягвам ударите на другия и сам успявам да нанеса няколко. Кръвта залива гърдите и корема ми и започва да се просмуква в гащетата.

Кучешка кръв. На красиво куче?

Кой знае, защото в петия рунд падам в нокаут и не просто не успявам да стана, а губя съзнание.

Докато съм в несвяст, тя ме изпълва.

Двамата сме на надбягванията, само ние на цялата трибуна, и тя ме целува. Притиска се до мен и вкусът ѝ е толкова хубав. Непоносимо е. Едната ми ръка нежно докосва лицето ѝ, другата нервно стиска яката на блузата ѝ. Устните ѝ са върху моите, а ръката ѝ се плъзга по гърдите ми, бавно и леко. Нежно, много нежно.

Устните ѝ.

Бедрата ѝ.

Пулсът ѝ, вътре в моя. Туптящ толкова нежно, толкова леко.

Толкова...

— Леко — чувам гласа на Руб. — По-нежно.

По дяволите, буден съм. Буден и засрамен.

Малко по-късно отново съм на крака, но съм притиснат между Руб и Бронята, който е прескочил въжетата, за да ни помогне.

— Добре ли си, малкият? — пита той.

— Да — излъгвам. — Добре съм.

Двамата с Руб ми помагат да изляза от ринга.

Вече е по-тъмно и ми е трудно да виждам. Днес от мен струи срам под светлината на флуоресцентните лампи, които дерат очите ми и ме ослепяват.

Извън ринга спирам. Така трябва.

— Какво? — пита Руб. — Какво има? Хайде, трябва да те заведем в стаята.

— Не — казвам. — Трябва да стигна сам.

Руб се вира вътре в мен и нещо се случва. Ръката му се отпуска и той кима така усърдно, че дори му отвърщам. Някакво чувство ме сграбчва, надига се в мен и аз тръгвам.

Тръгваме всички.

Вървя с Руб и Бронята от двете ми страни, а тълпата се е смълчала. Кръвта засъхва върху кожата ми. Краката ми се движат напред. Още веднъж. И още веднъж. Продължавай да вървиш, казвам си. Гор е главата. Гор е главата, повтарям си, но краката са най-важни. Не падай.

Няма ръкопляскания.

Само хора, които гледат.

Само Стефани там някъде, която гледа.

Само гордите очи на Руб, който върви до мен...

— Вратата — казва той и Пери я отваря, когато стигаме до нея. От другата страна падам отново, гълтам кръвта си и се обръщам по гръб, за да се озъбя в усмивка към тавана. Той се срива отгоре ми и ме смазва, после се издига нагоре и пак се срутва върху мен.

— Руб — повиквам го, но той е на километри разстояние. — Руб! — крещя. — Руб, тук ли си?

— Тук съм, брат ми.

Брат ми.

— Благодаря, Руб — казвам. — Благодаря. Всичко е наред, брат ми.

Отново „брат ми“. И пак с усмивка.

— Спечелих ли? — питам, защото вече не чувствам нищо. С пода сме едно цяло.

— Не, човече — честно отвърща той. — Много зле те подредиха.

— Сериозно ли?

— Сериозно.

Полека-лека идвам на себе си. Почиствам кръвта и гледам мача на Руб през процепа на вратата. Сега, когато мен ме няма, Бронята е заел мястото ми в ъгъла на брат ми, макар че той няма нужда от него. Виждам Стефани, която се люшка заедно с публиката и вижда как Руб праща противника си в нокдаун във втория рунд. Виждам усмивката ѝ. Красива усмивка, но не е онази от хиподрума. Не е за мен. Бях потънал в тези очи. Бях се изгубил в небето им. А сега съм тук и си припомням, че тя всъщност не обича бокса...

Мачът приключва същия този рунд.

С момичето е свършено две минути по-късно.

Свършено е, когато Руб минава покрай нея и тя му казва нещо. Руб кима. Това ме кара да се чудя дали го пита как е Камерън. Дали иска да види мен?

Работата е там, че знам. Тези очи не може да са за мен.

Или може?

Скоро ще разберем, защото по време на следващия мач Руб излиза през задната врата и аз се вслушвам. Сигурен съм, че говори с нея. Със Стефани.

Близо съм. Твърде близо, но не мога да се сдържа. Трябва да чуя. Гласът на Руб е пръв.

— Искаш да разбереш дали брат ми е добре, нали?

Мълчание.

— Е, това ли искаш да знаеш?

— Той добре ли е?

Аз съм в гласа ѝ за миг, оставям се той да ме обгърне, да ме залюлее, докато Руб не поставя нещата на мястото им. И го прави без заобикалки.

— Не ти пука, нали?

— Разбира се, че ми пука!

— Не, не ти пука. — Той вече го е решил. — Дошла си заради мен, нали? — Мълчание. — Нали?

— Не, аз...

— Виж какво, някъде навън има умни момичета, но не и тук. Те не идват тук с мен, за да го направим до стената, защото си въобразяват, че съм корав, силен и печен! — Усещам колко е ядосан. — Няма начин. Те са си у дома и си мечтаят за някой Камерън! Мечтаят си за брат ми!

Гласът ѝ ме зашлевя.

— Камерън е неудачник.

Зашлевя ме болезнено.

— Да, но знаеш ли какво? — продължава Руб. — Той е неудачник, който те изпрати до вас вчера, докато на мен не ми пукаше. Не ми пукаше, че могат да те пребият или да те изнасят! — Гласът му се стоварва отгоре ѝ като юмручни удари, усещам го. — Но Камерън, брат ми, умираше да ти достави удоволствие и да е добър с теб. — Тя вече е притисната в ъгъла. — И щеше да бъде, повярвай ми.

Щеше да се бие до кръв за теб, макар и не с юмруци. Това разбираш ли го?

Мълчание.

Руб, Стеф, вратата и аз.

— Така че ако искаш да го направиш тук с мен, давай — продължава да я мачка Руб. — С теб сме си лика-прилика, но него не го заслужаваш. Ти не заслужаваш брат ми...

Това е последното му словесно кроше и ги усещам как стоят там. Представям си ги — Руб я гледа, а Стефани гледа в друга посока. Само не и в Руб. Не след дълго чувам стъпките ѝ. Последната звучи като олюляване.

Руб е сам.

От едната страна на вратата. Аз съм от другата.

Чувам го как си говори.

— Все заради мен. — Пауза. — И за какво? Дори не съм...

Гласът му заглъхва.

Отварям вратата. Виждам го.

Излизам и се облягам на стената до него.

Разбирам, че мога да го мразя или да ревнувам, защото Стеф иска него, а не мен. Мога да си спомня въпроса ѝ от предната вечер с горчицина.

„Толкова ли е добър Руб, колкото разправят?“, беше попитала тя. И въпреки това не чувствам нищо толкова ужасно. Нищо, освен желанието да бях проявил достатъчно съобразителност да ѝ отговоря нещо друго. Би трябвало да кажа: „Добър боксьор? Не знам, но има едно страхотно качество — че ми е брат.“

Това би трябвало да ѝ кажа.

— Здравсти, Руб.

— Здравсти, Камерън.

Облягаме се на стената, а слънцето креци от болка на хоризонта. Хоризонтът бавно го поглъща и го изяжда цялото. И целият град гледа, в това число брат ми и аз.

Говорим си.

Първо аз.

— Мислиш ли, че има някъде такова момиче, за каквото говореше? Което да ме чака?

— Може би.

Огън и кръв са размазани по далечното небе. Взира се в него.

— Сериозно, Руб. Смяташ ли?

— Все някъде трябва да има... Може да си мръсен, изпаднал и неудачник, но...

Той не довършва изречението. Просто се вглежда в нощта и мога само да си представям какво е искал да каже. Надявам се да е нещо от рода на „имаш голямо сърце“ или „ти си благороден човек“.

Той обаче не казва нищо.

Може би думите са в мълчанието.

14.

Когато си облегнат на стената и слънцето залязва, понякога просто стоиш там и гледаш. Усещаш вкуса на кръвта, но не помръдваш. Както вече казах, оставяш тишината да говори. После се прибираш вътре.

— Двайсет кинта бакшиш — осведомява ме Пери, когато всичко е приключило, и ми подава плика.

— Ха! — сопвам се. — Жалки пари.

— Не — предупреждава ме Пери. Той винаги има вид, сякаш те предупреждава за нещо. Този път ми казва да си затварям устата и да приема комплимента.

— Достойни пари — казва Бронята. — Да минеш през публиката по този начин. Те го оценяват по-високо от моята победа или от тази на Руб, от всичко това накуп.

Вземам парите.

— Благодаря, Пери.

— Имаш още четири мача — казва ми той. — И приключваш сезона. Заслужи си почивката.

Пери ни показва лист хартия със схемата на турнира. В другата си ръка държи графика на мачовете.

— Погледни — сочи той на Руб. — Имаш три мача по-малко, но още си на върха. Ти си единственият, който не е губил мач.

Руб тика пръст във второто име.

— Кой е Убиеца Хари Джоунс?

— Ще се биеш с него другата седмица.

— Добър ли е?

— Лесно ще го отупаш.

— Дали?

— Виж тук, има две загуби. Едната е от тоя тип, дето го би днес.

— Сериозно?

— Мислиш, че те лъжа?

— Не.

— Тогава си затваряй устата — ухилва се Пери. — Полуфиналите са след четири седмици. — Усмивката му изчезва като изтрита. Вече е сериозен. — Обаче...

— Какво? — пита Руб. — Какво обаче?

Пери ни дръпва настрана. Говори бавно и искрено. Никога не съм го чувал да говори така.

— Има само един малък проблем — през последната седмица от квалификацияите.

С Руб се вглеждаме по-внимателно в схемата.

— Виждате ли това? — Пери тика пръст в „Четиринадесета седмица“. — Реших да се направя на гадно копеле.

Виждам го. Руб също.

— Господи! — казвам, защото в графата „Четиринадесета седмица“ в лека категория пише „УЛФ срещу УЛФ“.

— Съжалявам, момчета, ама не можах да се сдържа — казва Пери. — Да се бият двама братя — в това има нещо по така, а ми се искаше последната седмица преди полуфиналите да се запомни.

Той е все така искрен. Просто бизнес, нищо повече.

— Нали си спомняте, като ви казах, че има някакъв шанс това да се случи. И вие казахте, че няма проблем.

— Не можеш ли да измислиш нещо? — пита Руб. — Няма ли начин да се отмени?

— Не, пък и не искам. Единственото хубаво е, че ще се биете тук, на свой терен.

— Хубаво тогава, става — свива рамене брат ми и ме поглежда. — На теб проблем ли ти е, Кам?

— Не мисля.

— Добре — заключава Пери. — Знаех си, че мога да разчитам на вас.

Когато всичият ни багаж е събран, Пери ни предлага да ни закара, както обикновено. Гласът му блъска по мозъка ми, защото още не мога да дойда на себе си след пердаха.

— Не — казва Руб. — Тази вечер май е по-добре да повървим. — И се обръща към мен: — Кам?

— Да, защо не? — казвам, макар да си мисля: „Ти луд ли си, бе?“ Главата ми е като минала през месомелачка. Но не казвам нищо повече. Мисля си, че ще е хубаво да повървя тази вечер с Руб до дома.

— Добре тогава — съгласява се Пери. — Значи до следващата седмица, момчета?

— На линия сме.

Излизаме с багажа си през задната врата, но тази вечер никой не чака отвън. Няма вече Стеф, няма никой. Само градът, небето и облаците, които се кълбят в сгъстяващия се мрак.

У дома крия смазаното си лице. Едното ми око е насинено, скулата ми е подута, а устната ми е сцепена и омазана с ръждива засъхнала кръв. Изяждам си граховата супа в най-закътаното ъгълче на хола.

Следващите няколко дни се влачат мъчително.

Руб става още по-мрачен и зъл.

Татко продължава да си търси работа, както винаги.

Сара ходи на работа и само от време на време отскача до приятелката си Кели. Прибира се у дома трезва, а в сряда и с пари за извънредни часове, натъпкани в джоба ѝ.

Стив идва веднъж, да си изглади ризите.

— Нямах ли си ютия? — пита го Руб.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че нямаш.

— Представи си, наистина нямам.

— Защо тогава не си купиш, лигльо?

— Кого наричаш лигльо, бе, момченце? А ти защо не вземеш да се обръснеш?

— Не можеш да си позволиш ютия? Местенето явно не е толкова лесна работа.

— Прав си, хич даже не е лесна!

Работата обаче е там, че караницата им трудно може да се нарече сериозна. Сара се смее от кухнята, аз също хихикам по моя си детински начин. Станали сме големи специалисти в това.

Госпожа Улф си е взела почивен ден.

Което означава, че има време да забележи заздравяващите рани и синини по лицето ми. Следобед ме сгащва в кухнята, докато ям корнфлейкс. Виждам я, че ме наблюдава.

— Руб! — виква.

Само това. Не особено силно. Без паника. Само леко повишава глас, което означава, че трябва да се реагира мигновено.

— Това от тренировката ли е?

Руб сяда.

— Не.

— Или пак сте се били в задния двор?

Той е принуден да излъже.

— Да — казва едва чуто. — Пак.

Тя само въздъхва и ни вярва, което е най-лошото от всичко. Винаги е гадно да ти вярват, когато знаеш, че не бива. Искат ти се да крещиш, да им кажеш да престанат, та да можеш да живееш в някакъв мир със себе си.

Но не го правиш.

Не искаш да ги разочароваш.

Не можеш да си признаеш, че си пъзльо, и да им обясниш, че не заслужаваш доверието им.

Не можеш да признаеш, че си нищожество.

Работата е там, че наистина се бием в двора, макар че това е само тренировка за истинските мачове. Така че Руб не лъже на сто процента, но и не казва истината.

Идва.

Усещам го.

На път съм да ѝ кажа всичко за Пери, за бокса, за парите. За всичко. Единствено ме спира наведената глава на брат ми. Гледам го и усещам, че се е запътил нанякъде. Нещо цели и аз просто не мога да му дръпна килимчето изпод краката.

— Съжалявам, мамо.

— Извинявай, мамо.

Извинявай, госпожо Улф.

За всичко.

Един ден ще те накараме да се гордееш с нас. Трябва. Длъжни сме.

— Знаете ли, момчета — започва тя, — трябва да се пазите един друг.

Тази реплика ме кара да осъзная най-голямата ирония в тази ситуация — че при всичките лъжи ние се пазим един друг. Просто в крайна сметка лъжем нея. Това е, което ни мъчи.

— Някакъв напредък с работата? — чувам да пита Стив. Двамата с татко са в хола и си говорят.

— Не бих казал.

Очаквам да започнат обичайния си спор за помощите, но те не го правят. Стив си премълчава, защото вече не живее тук. Само стисва устни и казва довиждане. По изражението му си личи, че си мисли: това никога няма да ми се случи на мен. Няма да го допусна.

Тази седмица петъкът, който на пръв поглед си е ден като всеки друг, се оказва много важен.

С Руб сме излезли да тичаме и е почти седем, когато се връщаме. Облечени сме със старите си фланелки, анцузи и маратонки. Денят е нахлузил гранитни облаци и яркосин хоризонт. На портата се сблъскваме със Сара.

— Видяхте ли някъде татко? — пита тя. — Изчезнал е.

— Не — отговарям и се чудя какво толкова е станало. — Той често се разхожда напоследък.

— Не и толкова рано.

Мама излиза.

— Костюма му го няма — осведомява ни тя и в този миг на всички ни просветва. Той е там. Чака. Отишъл е да кандидатства за помощи.

— Не!

Някой го казва. И още веднъж.

Макар всички да се надяваме, че не е истина.

— Абсурд! — отново казва някой и разбирам, че това съм аз, защото студената утринна мъгла излиза от устата ми заедно с думите. — Не можем да му го позволим.

И не защото се срамуваме от него. Нищо подобно. Просто знаем, че ненапразно се е борил срещу това толкова дълго. За него това е крайт на достойнството му.

— Хайде!

Това вече го казва Руб и ме дърпа за ръкава. Виква през рамо на мама и Сара, че се връщаме веднага, и хукваме.

— Къде отиваме? — питам задъхан, но знам отговора още преди да сме стигнали до квартирата на Стив.

Останали без дъх от тичането, заставаме под прозореца и викаме.

— Ей, Стив! Стивън Улф!

Хората започват да ни крещят да млъкваме, но скоро Стив се показва на балкона на апартамента си по долни гащи. Лицето му казва: „Копелета такива!“, но гласът му изрича:

— Знаех си, че сте вие, момчета. — После следва недоволен крясък: — Какво правите тук? Седем сутринта е, по дяволите!

— Какво става тук, мамка му?! — изревава някакъв съсед.

— Казвайте! — нарежда Стив.

— Ами... — заеква Руб. — Татко...

— Какво татко?

— Той... — още съм задъхан. — Отишъл е. — Усецам, че треперя. — Да иска помощи.

На лицето му се изписва облекчение.

— Време беше.

Но ние само го гледаме и на него му става ясно. Това е молба. Зов за помощ. Отчаян вик. Трябва да сме всичките. Трябва...

— О, по дяволите! — изругава Стив.

Минута по-късно вече е долу и тича с нас в стария си спортен екип и хубавите си маратонки.

— Не можете ли да тичате още по-бързо? — сопва се някъде по пътя само за да ни насоли, че сме го измъкнали от леглото и сме го изложили пред съседите му, и добавя през зъби: — Ще ви го върна тъпкано, обещавам ви.

Ние с Руб просто продължаваме да тичаме, а когато стигаме до нас, мама и Сара вече са облечени. Готови. Всички сме готови. Тръгваме.

След петнайсетина минути бюрото по труда вече се вижда. До вратата седи някакъв човек и този човек е баща ни. Той не ни вижда, но ние вървим към него. Всички заедно. Сами.

Госпожа Улф с гордо лице.

Сара със сълзи в очите.

Стив, с баща ни в очите, най-сетне осъзнал, че този инат му е от него.

Руб, целият на нокти от напрежение.

Колкото до мен, аз гледам как баща ни седи там сам и си представям вкуса на провала в устата му. Черният костюм му е малко къс и изпод крачолите се виждат вехтите му чорапи.

Когато приближаваме, той вдига поглед. Баща ми е хубав мъж, макар че тази сутрин е разбит. Смазан.

— Реших, че трябва да дойда по-рано — казва. — Горедолу по това време почвам работа.

Ние го наобикаляме.

В крайна сметка Стив проговаря пръв.

— Здравсти, татко.

Татко се усмихва.

— Здравей, Стивън.

И толкова. Нито дума повече. Не както може да се очаква. Това е всичко, с едно изключение — всички ние знаем, че няма да му позволим да го направи. И той го знае.

Изправя се и продължаваме битката.

Докато се прибираме, по някое време Руб спира. Спирам и аз. Гледаме как другите вървят.

— Погледни — казва той. — Това е Боеца Клифърд Улф. — Посочва останалите. — Това е Боеца Госпожа Улф. Боеца Сара Улф. Дори Боеца Стивън Улф, по дяволите! А ти си Боеца Камерън Улф.

— А ти? — питам брат си.

— Аз ли? — Той вдига рамене. — Мен ме наричат така, но не знам. — Поглежда ме право в очите и ми казва истината. — Понякога се плаша от себе си, Кам.

— От какво?

От какво би могъл да се плаши?

— Какво ще правя, ако трябва да играя мач, който може да загубя?

Значи това било. Руб е победител. Но не иска да бъде такъв. Исква преди всичко да бъде боец. Като нас.

Да играе мач, който може да загуби. Отговарям му, за да го успокоя:

— Пак ще се биеш, като всички нас.

— Мислиш ли?

Но никой от нас не знае, защото мачът не струва пукната пара, ако си сигурен от самото начало, че ще спечелиш. Истинското изпитание са онези, чийто изход не знаеш. Тъкмо те поставят въпроси и искат отговор.

Руб още не се е бил. Не е играл истински мач.

— Когато ми се случи, дали ще се изправя? — пита той.

— Не знам — признавам си.

Той предпочита хиляди пъти да е боец във вълчата глутница, отколкото единствен победител в целия свят.

— Каж ми как се прави — моли ме той. — Каж ми!

Но и двамата разбираме, че има неща, на които никой не може да те научи. Боецът може да бъде победител, но това не прави задължително победителя боец.

— Ей, Руб!

— Да.

— Защо не ти стига да си победител?

— Какво?

— Чу ме.

— Не знам. — Той се замисля. — Сериозно, не знам.

— Все пак?

— Ами... първо, щом си Улф, трябва да можеш да се биеш. Второ, победите са до време, защото винаги има някой, който може да те победи. — Той си поема дъх. — От друга страна, научиш ли се да се биеш, можеш да го правиш цял живот, дори когато си притиснат в ъгъла.

— Освен ако не се откажеш.

— Да, но всеки може да те спре да побеждаваш. Но само ти можеш да спреш да се биеш.

— Предполагам.

— И все пак... — Замълчава, после решава да продължи: — Да се биеш, е по-трудно.

15.

Както вече казах, остават четири седмици до деня, в който ще се бия с брат ми. Ще се бия с Боеца Рубен Улф. Чудя се какво ли ще стане, какво ще е усещането. Да се бием не в двора, а на ринга, под светлината на лампите, пред тълпа, която гледа, крещи и чака да се пролее кръв. Предполагам, че времето ще покаже. И тези страници.

Татко седи в кухнята сам, но сега вече не изглежда толкова смазан. Видът му е на човек, който се е съвзел. Бил е на ръба, но се е спасил. Според мен, когато загубиш гордостта си, дори само за миг, разбираш колко много значи тя. В очите му се е върнала някогашната сила. Къдравата му коса пада на масури над веждите.

Руб напоследък е станал тих.

Прекарва много време в мазето, освободено, както знаем, от Стив. По някое време мама го предложи на всеки един от нас, но никой не го искаше. Казахме, че долу става много студено, но истината е, че останалите вълци в къщата трябваше да се държим един за друг. Усещах го, откакто Стив се изнесе. Не бих го казал на глас. Никога не бих признал на Руб, че не поисках да се пренеса в мазето, защото щях да се чувствам твърде самотен без него. Или че ще ми липсват разговорите ни и начинът, по който ме дразни. Или че, колкото и противно да звучи, ще ми липсват дори миризмата на чорапите му и хъркането му.

Ето и миналата нощ се опитах да го събудя, защото това негово хъркане е направо пагубно за здравето ми. Оставя ме без сън, казвам ви. Или поне докато не стане отново ритмично, та да ме унесе. Ха! Хипноза, предизвикана от хъркането на Рубен Улф. Знам, че е безнадеждно, но човек свиква с всичко. И когато дразнителят изчезне, се чувства някак странно, не на себе си.

В крайна сметка госпожа Улф реши да използва мазето. Сега има там нещо като офис, в който се занимава със сметките.

В събота вечер обаче намирам там Руб, който седи на бюрото, а краката му са опънати на стола. Това е вечерта преди мача му с Убиеца

Хари Джоунс. Издърпвам стола изпод краката му и сядам.

— Удобно ли ти е? — пита той и ме гледа злобно.

— Да. Хубав стол.

— Не се притеснявай за краката ми. Ще повисят малко заради тебе, голяма работа!

— Ах, горкичкият!

— Горкичкият, я!

Честна дума.

И това ми било братя.

Странни сме.

Тук, у дома, няма да ми отстъпи и сантиметър, но навън ще ме защитава до смърт. Плашещото е, че и аз съм същият. Всичките сме такива.

Във въздуха зейва пауза, преди да заговорим, без да се поглеждаме. Аз гледам някакво петно на стената и се чудя. Какво е пък това? Какво е, по дяволите?! Долавям, че Руб си е качил краката на бюрото и е подпрял брадичка на тях. Очите му сигурно са вторачени право напред, в старото циментово стълбище.

— Убиеца Хари — казвам.

— Да.

— Мислиш ли, че е добър?

— Може би.

И изведнъж, ни в клин, ни в ръкав, Руб тръсва:

— Ще им кажа.

Тези думи не водят до някаква реакция или раздвижване. Някак не мога да повярвам, че това, което казва, го е измислил току-що. Решил го е отдавна.

Единственият проблем е, че нямам представа за какво говори.

— Какво ще кажеш и на кого? — питам.

— Може ли наистина да си толкова тъп? — обръща се той към мен яростно. — На мама и татко, дръвнико!

— Не съм дръвник.

Мразя да ме нарича така. Дръвник. Може би повече, отколкото да ми вика педал. Това ме кара да се чувствам сякаш ям кренвиршка и пия бира и имам бирен корем колкото Еверест.

— Все едно — продължава той нетърпеливо. — Ще кажа на мама и татко за бокса. Писна ми да се крия.

Мълча.

Премислям чутото.

— Кога мислиш да им кажеш?

— Точно преди мача с теб.

— Да не си полудял?

— Какъв е проблемът?

— Те няма да ни позволят да се бием и Пери ще ни убие.

— Не, няма. — Той го е измислил. — Просто ще обещаем, че това е последният път, когато се бием помежду си.

Дали пък това не е част от желанието на Руб да се бие истински? Да каже на мама и татко? Истината?

— Така или иначе не могат да ни спрат. Но поне ще ни видят какви сме.

Какви сме.

Повтарям си го наум.

Какви сме...

И питам:

— А какви сме?

Мълчание.

Какви сме?

Какви сме?

Най-странното е, че доскоро знаехме точно какви сме. Проблемът беше кои сме. Бяхме вандали, които се бият в задния двор, просто момчета. Знаехме какво означават тези думи, но думите „Рубен и Камерън Улф“ бяха загадка за нас. Нямахме представа накъде сме се запътили.

А може би не е така.

Може би кой си и какъв си е едно и също.

Не знам.

Знам само, че сега искаме да сме горди. Поне веднъж. Искаме да приемем боя и да сме на висота. Искаме да се потопим в него, да го преживеем, да оцелеем. Искаме да го опитаме на вкус и никога да не го забравим, защото това ни прави силни.

В следващия момент Рубен направо ме закла.

Разпра съмненията ми от гърлото до слабините.

Повтаря и сам си отговаря:

— Какви сме? — Кратък смях. — Кой знае какво ще видят, но ако дойдат да гледат мача ни, ще разберат, че сме братя.

Ето това е!

Това сме ние — може би единственото, в което съм наистина сигурен.

Братя.

С всички хубави неща, свързани с това. И с всички лоши. Кимвам.

— Значи ще им кажем? — Той вече ме гледа, виждам го.

— Да.

Решението е взето и трябва да призная, че тази идея ме обсебва. Искам още сега да хукна и да кажа на всички. Да се освободя. Но само се съсредоточавам върху онова, което ни предстои. Трябва да оцелея три мача, да гледам как се бие Руб и как противниците му се бият с него. Не бива да правя същите грешки като тях. Трябва да надмина себе си и заради него да направя истински мач, а не просто да му поднеса нова победа.

За моя изненада спечелвам следващия си мач. По точки.

Веднага след мен Руб нокаутира Убиеца в средата на четвъртия рунд.

Следващата седмица губя в петия рунд, а последният мач преди този с Руб е добър. Бием се в Марубра и за разлика от първия път, когато бях в тази зала, се качвам на ринга и раздавам удари без колебание. Вече не се боя, че ще ме ударят. Може би просто съм свикнал. Или пък си давам сметка, че скоро всичко ще свърши. Противникът ми не излиза за последния рунд. Твърде нерешителен е и ми е жал за него. Знам какво е да не искаш да има последен рунд. Знам какво е цялата ти мисъл да е насочена към това да не паднеш и изобщо да не искаш да се биеш. Знам какво е страхът да е по-силен от физическата болка.

Докато гледам последните мачове на Руб, забелязвам нещо.

Разбирам защо никой не го бие и дори не се доближава до победата. Защото не допускат, че могат да го победят. Не вярват, че могат, и не го искат достатъчно силно.

Искам ли да оцелея в този мач, трябва да вярвам, че мога да го бия.

Лесно е да се каже, но е трудно да се направи.

— Ей, Кам!
— Време беше.
— Време за какво?
— Да си отвориш устата.
— Искам да ти кажа нещо важно.
— Да?
— Ще им кажем утре.
— Сигурен ли си?
— Да. Сигурен съм.
— Кога?
— След вечеря.
— Къде?
— В кухнята.
— Окей.
— Добре тогава. А сега млъквай, искам малко да поспя.
По-късно, когато вече е подел хъркането си, му казвам:
— Ще те бия.
Но, честно казано, и аз не съм много убеден.

16.

Парите са на кухненската маса и всички сме се втренчили в тях. Мама, татко, Сара, Руб и аз. Всичките са тук. Банкноти, монети, всичко. Мама вдига купчинката на Руб — да добие представа колко са.

— Около осемстотин долара общо — казва Руб. — С Камерън си знаем кой колко има.

Мама е стиснала главата си с ръце. Четвъртък вечер не би трябвало да бъде такава за нея. Тя се изправя и отива до мивката.

— Май ще повърна — казва, надвесена над нея.

Татко става, отива при нея и я прегръща.

След десетина минути мълчание те се връщат на масата. Тази кухненска маса е видяла какво ли не, честна дума. Всичко важно, което е ставало някога в тази къща.

— И откога е това? — подмята татко.

— От известно време. Горедолу от юни.

— Вярно ли е, Камерън? — пита мама.

— Вярно е...

Не смея дори да я погледна.

Госпожа Улф обаче ме гледа.

— Значи оттам са всички тези синини?

— Да — кимам и бързам да добавя: — Наистина продължихме да се бием в двора, но само за тренировка. Когато започнахме с това, си казахме, че всички имаме нужда от тези пари...

— Но?

— Но не мисля, че е толкова заради парите.

Руб е съгласен и се намесва.

— Знаеш ли, мамо, с Кам виждахме какво става тук. Какво става с нас. С татко, с теб, с всички ни. Едва оцелявахме, с мъка се държахме над водата и... — Той трескаво търси думите в желанието си да каже правилните неща. — Искахме да направим нещо, което да ни издигне, да ни помогне да се съвземем...

— Дори ако накарате другите да се срамуват? — прекъсва го мама.

— Да се срамуват? — Руб ѝ нанася удар право в лицето. — Не би го казала, ако видиш Камерън да се бие, да се изправя отново и отново! — Той почти крещи. — Щеше да паднеш на колене от гордост. И да казваш на хората, че това е твоето момче и че продължава да се бори, защото ти си го възпитала така.

Мама млъква.

Гледа втренчено през масата. Представя си го, но вижда единствено болката.

— Как можа да минеш през това? — пита ме умолително. — Как можеш да го правиш седмици наред?

— А ти как можеш? — питам я. Тя притихва.

— А ти как можеш? — обръщам се към татко.

Знам отговора.

Продължаваме да се изправяме, защото сме си такива. Не ме питайте дали е някакъв инстинкт, но всички ние го правим. Хората навсякъде го правят. Особено хора като нас.

Когато сме почти приключили, оставям Руб да нанесе нокаутиращия удар. И той го прави.

— Тази седмица е последният мач на Камерън. — Той си поема дълбоко дъх. — Само дето... — пауза — ще се бие с мен. Двамата ще се бием.

Тишина.

Гробна тишина.

Няма да ми повярвате, но все пак това се приема доста добре. Само Сара трепва.

— После отивам на полуфиналите — продължава Руб. — Не повече от три седмици.

Мама и татко като че вече са се посъвзели. Какво ли си мислят? — питам се. Вероятно най-вече, че са се провалили като родители, което изобщо не е вярно. Те не заслужават да бъдат упреквани, защото ние с Руб действахме на своя глава. Ако успеем, успехът ще е наш. Ако се провалим, провалът пак ще си е наш. Те нямат никаква вина. Светът няма никаква вина. Ние не бихме ги винили, не бихме понесли вината да се стовари върху тях.

Прикляквам до мама, прегръщам я и казвам:

— Извинявай, мамо. Много съжалявам.

Съжалявам.

Дали има смисъл?

Дали това ще я накара да разбере достатъчно, за да ни прости?

— Обещавам ви — продължава да ги убеждава Руб, — това е последният път, когато с Камерън ще се бием помежду си.

— Голямо успокоение! — най-сетне проговаря Сара. — Не можеш да се биеш с някого, който е мъртъв.

Всички я поглеждат внимателно, но никой не продумва.

Това е всичко.

Напрегнатата тишина се кълби в кухнята, докато не оставаме сами с Руб. Всички останали излизат. Първо Сара, после татко, накрая и госпожа Улф. Сега чакаме мача.

През следващите няколко дни продължавам да убеждавам себе си, че мога да го бия. Но не се получава. Най-много, което постигам, е да повярвам, че искам да го бия, за да оцелея.

Когато в неделя вечер потегляме към склада, господин и госпожа Улф са с нас. Татко ни натъпква в пикапа си (аз съм натикан най-отзад).

Колата потегля бавно.

Потя се.

Страх ме е.

От мача.

От брат ми.

За брат ми и неговия мач.

По целия път дотам мълчим, само когато слизаме пред склада, татко проговаря:

— Гледайте да не се избиеете.

— Няма.

В съблекалнята са решили, че Пери ще седи в ъгъла на Руб, а Бронята — в моя. Има много публика.

Чувам я, виждам я, докато вървя към моята съблекалня. Не се оглеждам за мама и татко, защото знам, че са там, а се концентрирам върху онова, което трябва да свърша.

В мръсната стаичка сядам за малко, докато други боксьори влизат и излизат. Разхождам се. Не ме свърта на едно място. Това е най-важният мач в живота ми.

Ще се бия с брат си.

И за брат си...

Няколко минути преди да изляза на ринга, спирам да забелязвам когото и да било. Лежа на пода със затворени очи и ръце до тялото. Ръкавиците докосват бедрата ми. Не виждам никого. Не чувам никого. Сам съм с мислите си. Около мен витае напрежение, притиска очертанятията на тялото ми. Промушва се под мен и ме повдига...

Искам го, повтарям си. Искам го повече от него. Сцени от бъдещия мач се мяркат в съзнанието ми.

Виждам как Руб се опитва да ме улучи. Искам го.

Виждам как се снишавам и нанасям ответен удар. И още веднъж.

Виждам как се изправям накрая. Изправям се в края на една истинска битка. Не победа или загуба, а битка. Виждам Руб.

Искам го повече от него, повтарям си, и знам какво да правя. Наистина го искам повече, защото така трябва. Трябва...

— Време е.

Бронята стои до мен. Скачам на крака и гледам пред себе си. Готов съм.

Чувам как Пери крещи нещо, но само за секунда. Когато Бронята излиза през вратата, тълпата шуми както обикновено. Виждам я, усещам я, но не я чувам. Продължавам да вървя, вътре в себе си. Вътре в мача.

Прескачам въжетата.

Смъквам якето.

Не го виждам, но знам, че е там.

Но аз го искам повече.

Веднага.

Съдията.

Думите му.

Тихи.

Гледам в краката си. Навсякъде другаде, но не и към Руб.

В задушливите секунди преди мача чакам. Не раздавам удари във въздуха, защото ще ми трябват всичките. Страхът, истината, бъдещето ме поглъщат. Прокрадат се в кръвта ми и аз съм вълк. Камерън Улф.

Чувам гонга.

С него ревърт на тълпата нахлува в ушите ми.

Тръгвам напред и нанасям първия удар. Пропускам. Руб се извърта и ме уцелва в рамото. Няма предпазливи опити за опознаване, няма загриване и дебнене. Тръгвам агресивно с ъперкът. Улучвам го в брадичката. Ударът е болезнен, виждам го. Виждам го, защото го искам повече и той е тук, за да го боли. Той е тук, за да бъде бит, и аз съм единственият на ринга, който може да го направи.

Три минути на рунд.

Това е всичко.

Юмруци, болка и стръв да се задържиш на крака.

Улучвам брат си още веднъж, този път в корема. В отговор юмрукът му намира лявото ми око. Разменяме си удари кажи-речи целия рунд. Няма движение с краката, няма танци. Само юмруци. В края на рунда Руб ме уцелва в устата и я разкървавява. Главата ми отскача назад и пулсът в гърлото ми замира. Краката ми се подкосяват, но рундът е свършил. Отивам право в ъгъла си.

Чакам.

Искам.

Мачът е започнал и искам Руб да знае, че и той участва в него. Вторият рунд трябва да го убеди.

Вторият рунд също започва напрегнато. Руб пропуска два прави. Минавам в контраатака, но пропускам ъперкът. Руб започва да се ядосва. Опитва ново кроше, но се разкрива и аз нанасям най-добрия удар в живота си в челюстта му, после...

Той залита.

Той залита, а аз го притискам в неутралния ъгъл, нанасям удар след удар в лицето му и му сцепвам веждата. Той се съвзема и успява да се измъкне. Но не успява да ме улучи сериозно и някак си ми се удава да му се изплъзвам до края на рунда. Междувременно намирам още веднъж брадичката му. Добър удар. Наистина добър, и рундът е мой.

— Това е мач — казвам му.

Нищо повече. Руб само ме гледа.

В третия рунд е по-настървен и на два пъти ме притиска до възетата, но само няколко удара достигат целта си. Чувам го как диша тежко, в моите дробове също не е останал въздух. Когато прозвучава гонгът, симулирам прилив на енергия и се запътвам право към ъгъла си. Поглеждам към Руб, докато Пери му говори. Има лицето на майка

ни, когато става сутрин, готова за нова извънредна смяна. Лицето на татко онзи ден пред бюрото по труда. Лицето на Стив, който се бори за собствения си живот, но и за този на баща ни, когато просто казва: „Здрасти, татко“. Лицето на Сара, докато прибира прането от простора с моя помощ. В този миг това е и моето лице.

— Страх го е да не загуби — казва Бронята.

— Хубаво.

В четвъртия рунд Руб избухва.

Пропуска само веднъж, а аз на няколко пъти се откривам. Лявата му ръка е особено жестока и ме заковава в ъгъла. Само веднъж успявам да го намеря и отново го удрям в челюстта. За последен път.

В края на рунда отново съм притиснат във въжетата, почти безпомощен.

Когато удря гонгът, едва намирам ъгъла си, който сякаш е на мили разстояние, и тръгвам към него с преплитаци се крака. Падам. В ръцете на Бронята.

— Ей, приятел — чувам гласа му, кой знае защо от много далеч. Защо е толкова далеч? — Май няма да можеш да излезеш за последния. Стига ти толкова според мен.

Разбирам.

— Няма начин — казвам умолително.

Гонгът прозвучава отново и съдията ни извиква. Последно ръкостискане преди последния рунд. Винаги едно и също... до днес.

Това, което виждам, ме кара да се сепна.

Възможно ли е? — питам се. Да, защото Руб стои пред мен само с една ръкавица и очите му са приковани в моите. Сложил си е само едната ръкавица, лявата, както всеки път в задния двор. Стои пред мен и на лицето му се мярва нещо едва доловимо. Той е Улф и аз съм Улф, затова никога не бих казал на брат си, че го обичам. И той никога не би ми го казал.

Не.

Това е единственото, което имаме... Този е единственият начин.

Това сме ние. Това е начинът да го кажем, единственото ни средство да го изразим.

Това означава нещо. Има някакъв смисъл.

Връщам се.

В моя ъгъл.

Свалям със зъби лявата ръкавица. Давам я на Бронята, който я взема.

Мама и татко са някъде в тълпата и ни гледат.

Пулсът ми замира. Съдията крещи нещо. Стой.

Това ли вика? Не, не е „стой“, а „бой“, въпреки че... С Руб се гледаме. Той прави крачка напред. Аз също. Тълпата избухва.

Един юмрук с ръкавица. Другият гол.

Това е всичко.

Руб замахва и ме уцелва в брадата.

Край. Ранен съм, аз... но му връщам удара и почти успявам. Не е възможно да падна. Не и тази вечер. Не и сега, когато всичко зависи от това да се задържа на крака.

Получавам нов удар и този път светът спира. Руб стои срещу мен само с една боксова ръкавица. Ръцете му са отпуснати до тялото. Тишината и този път е готова да ме обгърне, но Пери я нарушава. Думите са ми познати.

— Довърши го! — крещи той.

Руб го поглежда. Поглежда и мен.

— Не.

Откривам ги. Мама и татко. И се свличам.

Брат ми ме хваща и ме изправя на крака. Без да го съзнавам, плача. Хълцам на рамото на брат ми, докато той ме държи.

Боеца Рубен Улф. Той ме държи. Боеца Рубен Улф. Боли.

Боеца Рубен Улф. С неговата вътрешна борба.

Боеца Рубен Улф. Като всички нас.

Боеца Рубен Улф. Не се бия с него, не. Това е нещо друго...

— Добре ли си? — пита той шепнешком.

Не отговарям. Само плача на рамото на брат си и го оставям да ме държи. Ръцете ми не чувстват нищо, вените ми са като от разтопен метал. Сърцето ми е натежало и боли, което ме кара да си представя болката на бито куче.

Откривам, че нищо повече не се е случило. Гонгът звънва и това е краят на мача. Оставаме да стоим там.

— Свърши — казвам.

— Знам. — Руб се усмихва. Усещам го.

Дори и през следващите няколко минути, докато парите хвърчат и падат на ринга, а после вървим през гъмжащата тълпа, мигът не

отминава.

Той ме пренася до съблекалнята с Руб от едната ми страна, а хората ни зяпат, кимат и посягат да докоснат не Руб или мен, а този миг, който сме ние двамата.

— Биваше си го мача — казва някой, но грешни.

Това е повече от мач. Това сме Рубен Улф и аз, това е братската кръв във вените ни.

В съблекалнята това чувство ми помага да се преоблека, пак то чака Руб заедно с мен. Когато той ме намира, Пери е с него и разпределя парите ни, макар и двамата да знаем, че тази вечер ще ги разделим наполовина. Парите не значат нищо.

Докато излизаме през задната врата, тълпата вече реве заради следващия мач. Пери ни спира. Очаквам да каже нещо на Руб за това, че не ме е довършил, но той не го прави. Вместо това се усмихва и клати глава:

— Не беше зле, момчета. Никак не беше зле.

— Благодаря — казва Руб и излизаме.

Тази вечер бързаме да си тръгнем, най-вече заради мама. Срещаме се при пикапа.

Студеният вечерен въздух ме плясва през лицето.

Прибираме се у дома, без да проговорим, както на идване.

На верандата госпожа Улф спира и ни прегръща. Прегръща и татко. Двамата влизат вкъщи.

Откъм кухнята до нас долита гласът на Сара:

— Какво стана, кой би?

Чуваме и отговора:

— Никой.

Казва го татко.

Мама се провиква отвътре:

— Момчета, ще вечеряте ли? Сега ще стопля яденето!

— Какво е? — пита Руб с надежда.

— Обичайното.

Той се обръща към мен.

— Пак проклетата грахова супа. По-зор!

— Да — съгласявам се. — Но е невероятна.

— Да, знам.

Отварям замрежената врата и влизам в кухнята. Оглеждам се и миризмата на всекидневието ме блъсва в носа.

— Ей, Руб!

На верандата сме и ядем грахова супа на тъмно.

— Какво?

— След няколко седмици ще си шампион в лека категория, нали?

— Сигурно, но догодина няма да се занимавам с това. Смятам скоро да го кажа на Пери.

Той вдига лъжицата и пак я пуска в купата.

Минава някаква кола.

Мифи джафка.

— Идваме! — виква Руб и става. — Хайде, дай си купата.

Той внася съдовете вътре, а когато се връща, слизаме от верандата, за да вземем проклетия Мифи.

На портичката го спирам.

— Какво ще правиш, когато приключиш с бокса? — питам.

Брат ми отговаря, без да се замисли:

— Ще гоня живота си и ще го сграбча.

Нахлупваме качулките и излизаме.

Улицата.

Светът.

Ние.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.